

A; Első Törvény Második könyv

Miután felkötötték őket

Joe Abercrombie

JOE ABERCROMBIE

Miután felkötötték őket

AZ ELSŐ TÖRVÉNY

Második könyv

JOE ABERCROMBIE

Miután
felkötötték őket

AZ ELSŐ TÖRVÉNY

Második könyv

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Írta: Joe Abercrombie
A mű eredeti címe: Before They Are Hanged
Book Two of The First Law

Fordította: Kamper Gergely
A szöveget gondozta: Görgey Etelka

Copyright © Joe Abercrombie, 2007
First published in Great Britain in 2007 by Orion Books
An Imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

ISBN 978 963 245 377 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
www.konyvmolykepzo.hu
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Szécsényi Tibor
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A Négy Olvasónak
Tudjátok, kik vagytok

Első rész

Meg kell bocsátanunk ellenségeinknek, de csak miután felkötötték őket.

Heinrich Heine

A nagy kiegyenlítő

Atkozott köd! Belemegy az ember szemébe, és nem lát tovább, csak néhány lépésnyire. Belemegy az ember fülébe, és nem hall egy árva hangot sem, ha meg mégis, fogalma sincs, melyik irányból jött. Belemegy az ember orrába, és nem érez semmit, csak a nedves kipárolgást. Átkozott köd! Csak a bajt hozza a felderítőre.

Pár nappal korábban keltek át a Fehér-folyamon Északföldről Anglandba. A Kutyaember egész úton halálosan ideges volt. Még sosem jártak idegen földön háború idején. Mindannyian borzasztó nyugtalanok voltak. Háromfáson kívül egyik sem hagyta el soha Északföldet. Kivéve talán Zordont. Ő nem beszélt róla, merre járt.

Elhaladtak néhány felégetett tanya és egy néptelen falu mellett. Az Unióban megszokott nagy, szögletes épületek üresen sorakoztak egymás mellett. Lovak és emberek nyomait látták. Rengeteg nyomot. Ember viszont egyetlenegy sem került az útjukba. A Kutyaember azért tudta, hogy Bethod nincs messze. Északföld királynának katonái ellepték a vidéket, felégetni való városokat, ellopásra váró élelmet, megölésre váró embereket keresve. Mindegy, csak tombolhassanak. Felderítőik mindenhol ott voltak. Ha elfognák őt, vagy bárkit a többiek közül, már mehetnének is vissza a sárba, még hozzá gyöttrő lassúsággal. Lenne ott véres kereszt, lándzsahegyre tűzött fejek, meg ami csak kell. A Kutyaember igyekezett bele sem gondolni.

Ha az Unió fogná el őket, valószínűleg akkor is végük lenne. Végtére is háború van, és ilyenkor senki sem gondolkozik hideg

fejfel. A Kutyaember aligha számíthatott arra, hogy azon kezdjék törni a fejüket, melyik északi a szövetségésük, melyik az ellenségük. Az élet csupa veszély volt errefelé, semmi kétség. Bárki ideges lett volna a helyében, ráadásul ő amúgy sem volt éppen az a nyugodt típus.

Nem csoda hát, hogy a köd rátett még egy lapáttal.

A folyamatos bujkálástól a ködben megszomjazott, így hát átlopózott a csenevész bokrok között abba az irányba, ahonnan a folyó csobogását hallotta. Letérdelt a parton. A talaj csúszós volt az elrohadt növényektől és a lehullott falevelektől, de a Kutyaember nem zavartatta magát: elvégre ennél mocskosabb már úgysem lehetett. A tenyerébe vett egy korty vizet, és felszürcsölte. Gyenge szellő fújdogált idelent. Az egyik pillanatban még egészen sűrű párát sodort a folyópartra, hogy aztán a következőben kitisztítsa a levegőt. A Kutyaember ekkor pillantotta meg a férfit.

Hason feküdt, a lába a folyóba lógott, a felsőteste a szárazon hevert. Egy darabig némán meredtek egymásra: mindkettejüknek elkerekedett a szeme a meglepetéstől. A férfi hátából hosszú bot állt ki. Egy lándzsa nyele. A Kutyaember ekkor döbönt rá, hogy halott.

Kiköpte a vizet, és ahogy közelebb osont, gyorsan körbepillantott, hogy meggyőződjön róla, nem leselkedik-e rá valaki, hogy a hátába mélyeszthesse a pengéjét. A férfi vagy kéttucatnyi évet ért meg, mielőtt valaki végzett vele. Sárgás haja csimbókokban lógott, szürke ajkán barnára alvadt a vér. Vízről felpuffadt, bélelt zubonya olyan volt, amelyet páncéling alatt szokás viselni. Minden bizonnyal katona lehetett. Talán leszakadt a századától valamiért, és könnyű préda vált belőle. Az Unió embere volt, semmi kétség, de így halálában nem sokban különbözött a Kutyaembertől, vagy akárki mástól, ami azt illeti. Egyik holttest éppen olyan, mint a másik.

– A Nagy Kiegyenlítő – suttogetta maga elé a Kutyaember, mert-hogy filozofikus hangulatban volt. Így nevezik a hegyi emberek.

Mármint a halált. Kiegyenlít minden különbséget. Neves Emberek és senkik, északiak és déliek, senki nem menekülhet előle. Végül mindenkit utolér, és mindenkivel ugyanúgy elbánik.

Becslése szerint a férfi legfeljebb két napja lehetett halott, vagyis a gyilkosa még nem járhatott messze, ez pedig aggasztotta a Kutyaembert. A köd hirtelen mintha megtelt volna hangokkal. Akár száz pribék is elbújhatott a fák között. Talán csak a víz csobogását hallotta a sziklák között. A Kutyaember otthagya a holttestet, és egyik fatörzs fedezékéből a másikba ugrott, ahogy sorra bukkantak elő a szürkéségből.

Majdnem orra bukkott egy másik holttestben, amelyet félig be-temetett az avar. Ez a hátán feküdt, szétvetett karokkal. A következő hátsója az égnek meredt, ahogy felhúzott térdekkel, arccal a földön rátalált. Az oldalából két nyílvevő állt ki. A halálban nincs méltóság, ez tény. A Kutyaember felgyorsította a lépteit, hogy mihamarabb visszajuthasson a többiekhez, és beszámolhasson nekik arról, amit látott. És hogy mihamarabb megszabadulhasson a hulláktól.

Persze látott már rengeteget, többet, mint szeretett volna, de mindig zavarban volt körülöttük. Olyan könnyű egy embert hullává változtatni. Ezer módját ismerte, hogyan lehet megtenni. Csakhogy ha egyszer megtörtént a dolog, már senki nem csinálhatta vissza. Az egyik pillanatban az illető még ember, barátokkal, családdal meg egy házzal valahol, a következőben meg már vissza is ment a sárba. A Kutyaember visszagondolt a megvívott ütközetekre, a csatákra és párviadalokra, amelyeknek részese volt. Tudta jól, ha nem lenne olyan szerencsés, bárhol otthagyhatta volna a fogát. Ostoba vakszerencse. Azt is tudta jól, hogy nem tarthat ki örökké.

Időközben félig futólépésre váltott. Már nem törődött azzal, hogy észrevétlen maradjon. Úgy botladozott a ködben, mint egy tapasztalatlan ifjonc. Nem fontolt meg semmit, nem szaglászta a levegőt, nem fülelt. Pedig egy olyan Neves Ember, amilyen ő is

volt, egy felderítő, aki egész Északföldet bejárta, okosabb is lehetett volna, de időnként mindenki elveszti a fejét. Nem vette észre a leselkedő veszélyt.

Egyszerre nagyot taszítottak rajta, és ő tehetetlenül arca bukott. Feltápáskodott volna, de kapott egy rúgást az oldalába, és megint elterült. A Kutyaember küzdött, csakhogy akárki is támadt rá, iradatlan ereje volt. Mielőtt észbe kaphatott volna, a hátán feküdt a porban, és tudta, hogy csak magát hibáztathatja. Magát meg a hullákat és a ködöt. Egy kéz kapta el a nyakát, és szorította el a légcsovét.

– Hrrgh – nyöszörögte a kezét markolászva. Biztos volt benne, hogy eljött a vég. Hogy minden reménye vele együtt száll vissza a sárba. Végül csak eljött érte a Nagy Kiegyenlítő...

Aztán az ujjak nem szorították többé.

– Kutyaember? – súgta valaki a fülébe. – Te vagy az?

– Hrrgh.

A kéz elengedte a torkát, és ő mélyen szívta be a levegőt. Érezte, ahogy a kabátjánál fogva felrángatják. – A nyavalya essen beléd, Kutyaember! Meg is ölhettelek volna! – Most már felismerte a hangot. Fekete Métély volt az, a rohadék. A Kutyaember egyszerre volt dühös, amiért majdnem megfojtották, és eszeveszetten boldog, amiért életben maradt. Hallotta Métély nevetését. Kemény nevetés volt, akár egy varjú káromása. – Megmaradsz?

– Barátságosabban is üdvözöltek már – nyögte ki a Kutyaember, még mindig levegő után kapkodva.

– Mázlid van, tudod-e? Csúnyábban is neked mehettem volna. Sokkal csúnyábban. Bethod egyik felderítőjének néztelek. Azt hittem, sokkal messzebb jársz valahol a völgyben.

– Mint magad is láthatod – suttozta a Kutyaember –, nem arra járok. Merre vannak a többiek?

– Fenn a dombtetőn, e fölött a kurva köd fölött. Körülnéznek.

A Kutyaember állával arrafelé intett, ahonnan jött. – Hullákat találtam arrafelé. Rengeteg hullát.

– Szóval rengeteget? – kérdezte Métély, mint aki nem hiszi, hogy a Kutyaember tudja, mennyi hulla számít rengetegnek. – Hah!

– Úgy bizony. De legalábbis egy jó csomót. Uniós katonáknak néztem őket. Szerintem itt csata volt.

Fekete Métély megint elnevette magát. – Csata? Szerinted? – A Kutyaembernek fogalma sem volt arról, mire akar célozni.

– A ROSSEB EGYE MEG! – mondta.

A dombon álltak, mind az öten. A köd felszállt, de a Kutyaember szinte azt kívánta, bár ne tette volna. Most már látta, miről beszélt Métély. Az egész völgy tele volt halottakkal. Ellepték magasan a domboldalakat, beékelődtek a sziklák közé, kilógott a lábuk a rekettyésből. Úgy heverték szerteszét a fűvön meg a barna földúton, mint a zsákból kiborult görbe, használhatatlan szögek. Egymás hegyén-hátán feküdtek a töltésen, egymás hegyén-hátán feküdtek a folyó partján. Karok, lábak és törött fegyverek látszottak ki mindenfelé az utolsó megmaradt ködpamacsokból. Mindenütt csak hullákat lehetett látni. Volt, amelyikből nyilvánvalóan állt ki, volt, amelyikkel karddal végeztek, volt, amelyiket bárdal mészároltak le. Varjak ugráltak káromgva egyik fogásról a másikra. Ma igazán jó napjuk volt. Sok idő eltelt azóta, hogy a Kutyaember utoljára valódi csatamezőt látott, és most keserű emlékek törtek elő. Borzasztó keserűek.

– A rosseb egye meg! – mondta megint. Fogalma sem volt, mit is mondhatna még.

– Felteszem, az Unió ezen az úton menetelt. – Háromfás erősen összeráncolta a homlokát. – Felteszem, siettek. Meg akarták lepni Bethodot.

– A jelek szerint nem lehettek valami alaposak a felderítőik – dünnyögte Tul Duru. – A jelek szerint Bethod lepte meg őket.

– Talán nagy volt a köd – jegyezte meg a Kutyaember. – Mint ma is.

Háromfás megvonta a vállát. – Talán. Előfordul ebben az évszakban. Mindenesetre oszlopban vonultak az úton, és már fáradtak voltak az egész napi erőltetett menettől. Bethod innen támadott rájuk, meg onnan fentről, a gerincről. Előbb az íjászok szétzilálták őket, aztán ordítva jöttek a pribékek a dombokról. Felteszem, gyorsan szétkergették az uniósokat.

– Nagyon is gyorsan – bólintott Métély.

– Aztán jött a mészárlás. Az úton próbáltak menekülni. Sokan a víznek mentek. Nem sok esélyük volt. Néhányan megpróbálták lerángatni magukról a páncélt, néhányan páncélban igyekeztek átúszni a folyót. Összetömörültek, és egymást taszigálták félre, miközben hullottak rájuk a nyílveszők. Egyik-másik akár addig az erdőig is eljuthatott abban az irányban, de ismervén Bethodot, nyilván elrejtett ott néhány lovas, hogy kinyalhassák a tányért.

– A rosseb egye meg! – mondta a Kutyaember forgó gyomorral. Egyszer maga is átélt egy ilyen mészárlást, és nem tartozott a legkedvesebb emlékei közé.

– Alapos munkát végeztek – állapította meg Háromfás. – Azért meg kell adni, Bethod érti a dolgát. Senki nem csinálta volna jobban, mint ez a rohadék.

– Akkor ennyi volt, főnök? – kérdezte a Kutyaember. – Bethod máris győzött?

Háromfás komótosan megrázta a fejét. – Rengeteg déli van még. Irdatlanul sok. A legtöbben a tenger túlpartján laknak. Állítólag annyian élnek ott, hogy meg sem lehet számolni őket. Több ember van arrafelé, mint ahány fa Északföldön. Eltarthat egy darabig, amíg ideérnek, de jönni fognak. Ez még csak a kezdet.

A Kutyaember végignézett a nyirkos völgyön, a földön összekuporodva vagy kiterítve heverő halottakon, akikből csupán varjúeleseg maradt. – Nekik nem valami biztató kezdet.

Métély igyekezett olyan hangosan kiköpni, ahogy csak tudott. – Összeterelték, aztán lemészárolták őket, mint egy birkanyáját! Így

akarsz meghalni te is, Háromfás? Mi? Ezeknek akarsz a pártjára állni? Kibaszott Unió! Fogalmuk sincs a háborúról!

Háromfás bólintott. – Akkor, felteszem, ki kell tanítanunk őket.

A KAPU KÖRÜL RENGETEGEN TÜLEKEDTEK. Voltak ott sovány, éhesnek látszó nők. Voltak rongyos és piszkos gyerekek. Aztán voltak persze öreg meg fiatal férfiak is, nehéz zsákok súlya alatt görnyedve, vagy szegényes cókmojkukat szorongatva. Akadt olyan is, aki öszvért hozott magával, vagy egy limlomokkal megrakott kézikocsit vonszolt. Székek, bádogedények, mindenféle mezőgazdasági eszközök voltak náluk. Rengeteg embernek azonban saját nyomorúságán kívül semmije nem maradt. A Kutyaember gyanította, hogy sokan lehetnek még hozzájuk hasonlók.

Az emberek és holmijaik eltorlaszolták az utat. Állandó könyörgésükkel meg fenyegetőzésükkel elszívták a levegőt egymás elől. A Kutyaember félelem tömény bűzét érezte az orrában. Mindenki Bethod elől menekült.

Mindenki ott taszított egyet a másikon, ahol érte; volt, akit a tömeg közepe felé sodortak, volt, akit leszorítottak az útról. Az emberek úgy tülekedtek a kapu felé, mintha az anyjuk csecse lenne. Mégsem jutottak előre. A Kutyaember lándzsahegyeket látott csillogni a tömeg fölött, és ingerült ordítózás ütötte meg a fülét. Katonák álltak a kapunál, ők pedig senkit nem engedtek be a városba.

A Kutyaember odahajolt Háromfáshoz. – Úgy tűnik, a saját fajtájukra sincs szükségük. Gondolod, hogy éppen mi kellünk majd nekik, főnök?

– Szükségük van ránk, ez tény. Beszélünk velünk, aztán meglátjuk. Vagy akad esetleg jobb ötleted?

– Mondjuk hazamehetnénk, és hagyhatnánk a fenébe ezt az egészet – dűnnyögte maga elé a Kutyaember, de azért követte Háromfást a tömegbe.

A déliek tátott szájjal bámulták őket, ahogy átfurakodtak közöttük. Egy kislány, ócska rongyot szorongatva, kikerekedett szemmel

meredt a Kutyaemberre. Ő megpróbált visszamosolyogni, de már az idejére sem emlékezett, mikor volt dolga kemény férfiakon és kemény fémen kívül bármi mással, úgyhogy nem kelthetett éppen kellemes benyomást. A lány felsikított, és elszaladt. De láthatólag nem egyedül őt sikerült megijesztenie: a tömeg feszülten és hangtalanul nyílt szét előttük, pedig még a fegyvereiket is a többieknél hagyták.

Könnyedén jutottak el a kapuig, alig egy-két embert kellett finoman megtolniuk, hogy mozgásra bírják őket. A Kutyaember most már látta a katonákat. Vagy egytucatnyian sorakoztak fel a kapu előtt, és egytől egyig tökéletesen egyformák voltak. A Kutyaember nem sűrűn találkozott ehhez fogható páncéllal. A katonákat tetőtől talpig súlyos, szikrázóan fényesre suvickolt lemezek borították, arcukat sisakrostély rejtette, ahogy egyetlen rezdülés nélkül álltak a helyükön. A Kutyaember elgondolkodott, szükség esetén hogyan lehetne legyőzni őket. Becslése szerint sem nyíllal, sem karddal nem tudta volna megsebesíteni őket, hacsak nincs akkora szerencséje, hogy éppen egy illesztésbe talál.

– Ehhez legalább egy csákány kéne, vagy valami ilyesmi.

– Micsoda? – súgta Háromfás.

– Semmi. – Ezeknek itt az Unióban igen különös elképzeléseik voltak a harcról. Ha a háborúkat az nyerné meg, akinek szebben csillog a páncélja, már haza is zavarták volna Bethodot. Csakhogy ez nem így működött.

A parancsnok az emberei között ült egy asztal mögött. Ő volt mindannyiuk közül a legfurcsább. Élénkvrös zubbonyt viselt. Igazán különös viselet egy parancsnoknak, gondolta a Kutyaember. Könnyedén ki lehet lőni egy nyílvezzővel. Még a szakállá is alig nőtt ki, de nagyon büszkének látszott magára.

Egy nagykabátos, csupa piszok férfi vitatkozott vele. A Kutyaember a nyakát nyújtóztatva hallgatózott, hogy ki tudja venni, amit az Unió nyelvén beszélnek. – Őt gyereken van itt – mondta

a földműves –, és nem tudok nekik enni adni. Mégis, mit kéne csinálnom?

Mielőtt a katona válaszolhatott volna, egy öregember kiáltott közbe. – A kormányzó közeli barátja vagyok. Követelem, hogy engedjen be...

A fiatal tiszt egyikükre sem volt kíváncsi. – Tojok rá, kik a barátai, magának felőlem meg akár száz gyereke is lehet! Ostenhorm városa megtelt. Burr tábornagy rendelete értelmében naponta csak kétszáz menekültet engedhetünk be, és ma délelőttre már megvan a létszám. Azt javaslom, jöjjenek vissza holnap. Korán.

A két férfi leesett állal meredt rá. – Megvan a létszám? – morogta a földműves.

– De a kormányzó...

– Az ördög vigye el magukat! – ordította a tiszt, és ingerülten csapott az asztalra. – Csak erőszakoskodjanak velem! Akkor biztosan bemehetnek! Sőt, úgy fogják majd bevonszolni magukat, aztán árulókként fel is lógatják a főtéren.

Ennyi elég volt a két férfinak, gyorsan fel is szívódtak. A Kutyaember kezdte azt gondolni, hogy nekik is ezt kellene tenniük, de Háromfás máris az asztalhoz lépett. A pelyhedző állú ifjonc úgy nézett fel rájuk, mintha két friss trágyakupacnál is bűdösebbek lennének. A Kutyaembert nem is izgatta volna különösképpen a dolog, ha nem fürdött volna meg éppen erre az alkalomra. Hónapok óta nem volt ilyen tiszta. – Mi a rossebet akarnak? Nincs szükségünk kémekre és koldusokra!

– Jó – mondta Háromfás nyugodtan. – Egyikek sem vagyunk. Engem Háromfás Ruddnak hívnak, ez pedig a Kutyaember. Azért jöttünk, hogy az itteni parancsnokkal beszéljünk. Szeretnénk felajánlani a szolgálatainkat a királyuknak.

– Felajánlani a szolgálataikat? – A fiú elmosolyodott, de nem éppen barátságosan. – Azt mondja, Kutyaember? Milyen érdekes név! El sem tudom képzelni, hogyan kapta. – Saját, szellemesnek szánt megjegyzésére gúnyosan elvigyorodott, és a Kutyaember

hallotta, hogy a többiek is kuncogni kezdenek. Micsoda seggfejek ezek itt, gondolta, a flancos ruháikban meg a fényes páncéljaikban. De bármekkora seggfejek voltak is, nem lett volna sok értelme megmondani nekik. Még jó, hogy nem hozták el magukkal Métélyt. Ő bizonyára már fel is koncolta volna ezt az idiótát, márpedig akkor mindannyiukat megölték volna.

Az ifjonc előrehajolt, és olyan lassan kezdett el beszélni, mintha gyerekeknek magyarázna. – Egyetlen északi sem mehet be a városba különleges engedély nélkül.

A jelek szerint annyi nem volt elég, hogy Bethod átkelt a határon, lemészárolta a seregeiket és megtámadta az országukat. Háromfás tovább próbálkozott, de a Kutyaember már sejtette, hogy itt ma nem terem nekik babér. – Nem kérünk sokat. Csak ételt, és egy helyet, ahol megalhatunk. Öten vagyunk, mind Neves Emberek és veteránok.

– Őfelsége bőségesen el van látva katonákkal. Öszvérekből viszont hiányt szenvedünk. Megtennék esetleg, hogy viszik a felszerelésünket?

Háromfás közismerten türelmes ember volt, de azért ő is ki tudott jönni a sodrából, és a Kutyaember gyanította, hogy már rettenetesen közel járt ahhoz, hogy elszakadjon a cérna. Ennek a tejföldről fogalma sem volt róla, kibe kötött bele. Háromfás Rudd-dal nem lehetett csak úgy játszózni. Híres volt ez a név ott, ahonnan ők jöttek. Félelmet keltett az emberekben, vagy bizakodással töltötte el őket, attól függően, kinek az oldalán álltak. Bármennyire veszélyes is volt azonban Háromfás haragja, de egyelőre nem fogyott el a türelme. Mindenki szerencséjére.

– Öszvérek, mi? – morogta Háromfás. – Az öszvérek rúgni is tudnak. Ügyeljen rá, nehogy valamelyik lerúgja a fejét, fiam! – Ezzel sarkon fordult, és elvonult arra, amerről jöttek. A megriadt emberek félrehúzódtak az útjából, aztán mögötte megint összezártak. Újra mind kiabálni kezdtek, és kétségbeesetten próbálták

elmagyarázni a katonáknak, miért pont őket kellene beengedni, és a többieket kint hagyni a hidegben.

– Hát nem éppen ilyen fogadtatásban reménykedtünk – morgogta a Kutyaember. Háromfás nem felelt, csak leszegett fejjel sietett tovább. – Mi lesz most, főnök?

Háromfás komoran pillantott hátra a válla fölött. – Ismersz. Gondolod, hogy belenyugszom ebbe a kurva válaszba? – A Kutyaember valamiért úgy sejtette, hogy nem nyugszik bele.

Nagyra törő tervek

Angland kormányzójának nagytermében hideg volt. A magas falakat fehérre vakolták, a tágas padlót kövekkel rakták ki, a tátongó kandallóban azonban nem volt más, csak hideg hamu. Díszítésül egyedül a terem egyik végében függő faliszőnyeg szolgált, aminek a közepébe az Unió aranyló napját meg az Anglandot jelképező keresztbe tett kalapácsokat szőtték.

Meed kormányzó hatalmas, csupasz asztala mögött egy kemény széken ült magába roskadva, a semmibe bámult, jobb kezét lazán egy boroskupa talpán nyugtatta. Beesett arca egészen sápadt volt, köpenye gyűrött és foltos, vékony szálú, fehér haja kócos. West őrnagy, aki Anglandban született és nőtt fel, gyakorta hallotta, hogy Meedet erős vezetőként, karizmatikus férfiként, a tartomány és népe fáradhatatlan bajnokaként emlegetik. A kormányzó azonban most teljesen megrogyott, mint akit hivatali láncának rettenetes súlya húz a mélybe. Éppen olyan üresnek látszott, mint a háttérben ásító kandalló.

A teremben a levegőnél csak a hangulat volt fagyosabb. Burr tábornagy közepén állt széles terpeszben; és olyan erővel szorította össze a kezét a háta mögött, hogy ujjai egészen elfehéredtek. West őrnagy mellette feszített mereven, mint egy szobor, bár magában bosszankodott, amiért korábban levetette a kabátját. Itt bent hidegebb volt, mint kint, márpedig az időjárás még az ősszel megszakotthoz képest is zordnak számított.

– Kér egy pohár bort, tábornagy úr? – kérdezte Meed anélkül, hogy felpillantott volna. Gyenge hangja szinte elveszett a hatalmas

teremben. West egy pillanatra mintha még az öregember lélegzétének párját is látta volna a levegőben.

– Nem, kegyelmes uram, nem kérek. – Burr összevonta a szemöldökét. West úgy látta, az elmúlt egy-két hónapban folyamatosan ott voltak a ráncok a homlokán. Mintha más arckifejezésre nem is lett volna képes. Ha reménykedett, összevonta a szemöldökét, ha elégedett volt, összevonta a szemöldökét, ha meglepődött, összevonta a szemöldökét. Ez a mostani szemöldök-összevonás az éktelen düh jele volt. West idegesen állt egyik zsibbadt lábáról a másikra, hogy valamivel megindítsa a testében a vérkeringést. Bárhol máshol szívesebben lett volna, mint itt.

– És ön, West őrnagy? – suttogta a kormányzó. – Kér bort? – West már nyitotta a száját, hogy elutasítsa az ajánlatot, de Burr gyorsabb volt.

– Mi történt? – mordult föl. A kemény szavakat visszaverték a hideg falak, és vészjóslóan csengtek odafent a gerendák között.

– Hogy mi történt? – A kormányzó megremegett, mélyen ülő szemét olyan lassan fordította Burr felé, mintha csak most vette volna észre a tábornagyot. – Elvesztettem a fiaimat. – Reszkető kézzel a szájához emelte a kupát, és egyetlen hajtásra fenékiig kiitta.

West látta, hogy Burr még erősebben szorítja a kezét a háta mögött. – Őszinte részvétem, kegyelmes uram, de az általános helyzetre céloztam. A Fekete Kútnál lezajlott eseményekre.

Meed szeme a falu nevének puszta említésére is megrebent. – Csata volt.

– Inkább mészárlás! – fortyant föl West. – Egyébként is, tud adni rá valami magyarázatot? Nem kapta meg a király parancsát? Az volt a feladata, hogy sorozzon be katonának, akit csak lehet, állítson embereket a védvonalakra, és várja meg az erősítést. Semmilyen körülmények között nem lett volna szabad összecsapnia Bethoddal!

– A király parancsát? – A kormányzó csücsörített az ajkával. – Mármint úgy érti, hogy a Zárt Tanács parancsát, nem? Igen, azt megkaptam. Elolvastam. Fontolóra vettem.

– Aztán?

– Összetéptem.

West hallotta, ahogy a tábornagy az orrán keresztül mély lélegzetet vesz. – Összetéptem?

– Száz éven keresztül én és a családom irányítottuk Anglandot. Amikor idejöttünk, nem volt errefelé semmi. – Meed büszkén szegte fel az állát, és kidüllesztette a mellkasát, ahogy beszélt. – Megszelídítettük a vadont. Kipucooltuk az erdőket, lefektettük az utakat, megépítettük a tanyákat, a bányákat és a városokat. Mindezzel az Uniót gazdagítottuk.

Az öregember szeme már csillogott, magasabbnak, merészebbnek, erősebbnek látszott. – Az itteniek először tőlem várnak védelmet, csak utána fordulnak segítségért a tenger túpartjához. Hagynom kellett volna, hogy ezek az északiak, ezek a barbárok, ezek az állatok szabadon garázdálkodjanak az országomban? Hogy tönkretegyék elődeim munkáját? Hogy raboljanak, gyűjtogassanak, nőket erőszakoljanak meg, és gyilkoljanak kedvük szerint? Hogy üljek itt a négy fal között, miközben Anglandot feldúlják? Nem, Burr tábornagy! Szó sem lehet róla! Összeszedtem minden embert, felfegyvereztem őket, és csatába küldtem a seregemet a barbárok ellen. A három fiam vezette őket. Mi mást tehettem volna?

– Engedelmeskedhetett volna a kibaszott parancsnak! – ordította Burr, ahogy a torkán kifért. West döbbenten bámult a tábornagra, miközben a mennydörgő visszhangok a fülébe csengtek.

Meed összerezsent, aztán lesett az álla, és reszketni kezdett az ajka. Szemébe könnyek gyűltek, és megint magába roskadt. – Elvesztettem a fiaimat – suttogta a padlóra szögezve a tekintetét. – Elvesztettem a fiaimat.

– Sajnálom a fiait, meg mindenki mást, aki odaveszett a csatában, de magát nem sajnálom. Egyedül az ön hibája, hogy ez

megtörténhetett. – Burr megállt, elfintorodott, aztán nagyot nyelt, és megdörzsölte a gyomrát. Lassan az ablakhoz lépett, és kinézett a hideg, szürke városra. – Minden haderejét elpocsékolta, ezért most a saját helyőrségemből kell embereket küldenem a városaiba meg az erődjeibe. A Fekete Kút túlélői, valamint minden felfegyverzett, harcképes katonája ezennel az én parancsnokságom alá kerül. Mindenkire szükségünk lesz.

– És én? – dühnyögte Meed. – Gondolom, azok a kutyák a Zárt Tanácsban a fejemet akarják.

– Akarják csak! Magára itt van szükség. A menekültek dél felé tartanak Bethod elől. Nézett ki mostanában az ablakon? Ostenhorm csordultig van velük. A falak körül ezrével várakoznak az emberek, és ez még csak a kezdet. Magának kell gondoskodnia az ellátásukról, és arról, hogy áttelepüljenek a Midderlandbe. Harminc éve magától várják, hogy megvédje őket. Továbbra is szükségük van magára.

Burr visszafordult a terem belseje felé. – Adja át West őrnagynak a harcra kész egységek listáját. Ami a menekülteket illeti, ételre és ruhára van szükségük, valamint fedélre a fejük fölé. Azonnal meg kell kezdeni a kitelepítés előkészületeit.

– Azonnal – motyogta Meed. – Azonnal, természetesen.

Burr sűrű szempillája alól vetett egy gyors pillantást Westre, aztán mély lélegzetet vett, és az ajtó felé indult. West még visszaneézett a küszöbről. Angland kormányzója magába zuhanva kurgott a székén a hideg teremben, és a tenyerébe temette az arcát.

– Ez ANGLAND – mondta West, és a térképre mutatott. Felemelte a fejét, és körbenézett a gyülekezeten. Alig néhány tiszt figyelt arra, amiről beszélt. Ez persze aligha volt meglepő, de így is nagyon zavarta.

Kroy tábornok a hosszú asztal jobb oldalán ült, mereven és mozdulatlanul. Magas, szikár, kemény férfi volt, szögletes koponyával, rövidre nyírt, őszes hajjal, makulátlan, fekete egyenruhában.

Tekintélyes méretű vezérkara egytől egyig hozzá hasonlóan elegáns, borotvált és hibátlanul öltözött férfiakból állt; olyanok voltak, mint valami komor gyász nép. Kroyjal szemben, az asztal bal felén a kerek fejű, vörös képű, méretes bajusszal rendelkező Poulder tábornok ült. Arany sujtástól merev, díszes gallérja majdnem méretes füléig emelkedett. Emberei úgy ültek a székeiken, mintha nyeregben lennének, rózsaszínű uniformisuk nehéz volt a paszománytól, felső gombjukat lazán kigombolták, a ruhájukra fröccsent sárfoltokat úgy viselték, mint a kitüntetések.

Kroy oldalán a háború a tisztaságról, az önmegtartóztatásról és a szabályok szigorú betartásáról szólt. Pouldernél sokkal fontosabb volt a kivagyiság és a gondosan fésült frizura. Mindkét társaság leplezetlen megvetéssel méregette a másikat, mintha kizárólag ők lettek volna birtokában a titoknak, hogy mi teszi a jó katonát, a másik csapat pedig, ha megfeszül is, csak hátráltatni fogja őket.

West szemében egyik bagázs sem volt jobb a másiknál, mégis mindkettőnél nagyobb nyűgöt jelentett a vele szemben, az asztal túlfelén elhelyezkedő harmadik csapat. Vezetőjük nem volt más, mint maga a trónörökös, Ladisla koronaherceg, aki még csak nem is egyenruhát viselt, hanem valamiféle lila, váll-lapokkal ellátott házikabátot. Pongyola, kis katonai beütéssel. A mandzsettájához öltött csipkéből egy jókora terítő kitelte volna. Emberei maguk sem maradtak el tőle sokkal a flancolásban. A koronaherceg körül az Unió leggazdagabb, legjóképűbb, legelegánsabb és leghaszontalanabb ifjai terpeszkedtek székeiken. Ha egy embert a kalapmérete alapján meg lehetett volna ítélni, hát itt igazán nagy emberek ültek volna.

West kellemetlenül kiszáradt szájjal nézett megint a térképre. Pontosan tudta, mit akar közölni, csak a lehető legvilágosabban el kell mondania, aztán már ülhet is le. Nem számít, hogy a sereg néhány legbefolyásosabb tisztje veszi körül, a trónörökösről nem is szólva. West tudta, hogy ezek az emberek úgymint megvetik.

Gyűlölték magas tiszttségéért és alacsony származásáért. Azért, mert megdolgozott érte, hogy idáig eljuthasson.

– Ez itt Angland – mondta megint West, reményei szerint végtelenül higgadtan. – A Cumnur folyó – folytatta, pálcája végével követve a tekergő kék vonalat a térképen – kettészeli a tartományt. A déli terület lényegesen kisebb, de erre sokkal többen laknak, és a legnagyobb városok is itt vannak, köztük a főváros, Ostenhorm. Az utak errefelé meglehetősen jók, a terep viszonylag nyílt. Legjobb tudomásunk szerint az északiak még nem tették a lábukat a folyó déli partjára.

West hangos ásítást hallott a háta mögül. Elkapta az ingerültség, és megpördült. Legalább maga Ladisla herceg érdeklődéssel hallgatta a jelek szerint. Vezérkarának egyik tagja volt a bűnös, az ifjú Lord Smund, egy makulátlan származású és elképesztően gazdag fiatalember. Valamivel elmúlt húszéves, és máris egy koraérett tízéves minden képességével rendelkezett. Elterpeszkedett a székén, a semmibe bámult, és látványosan eltátotta a száját.

Westnek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne ugorjon át az asztalon, és ne vágja fejbe a pálcájával. – Untatom talán? – kérdezte viczorogva.

Smund láthatólag meglepődött, hogy kiszúrta magának. Ideoda forgatta a fejét, mintha West valamelyik szomszédjához beszélné. – Mi, engem? Nem, nem, West őrnagy, a legkevésbé sem. Hogy untatna? Dehogy! A Cumnur folyó kettészeli a tartományt, és így tovább. Érdekfeszítő! Igazán érdekfeszítő! Bocsánatát kérem, őszintén. Tegnap éjszaka sokáig fent voltam, tudja.

Ebben West nem is kételkedett. Nyilván késő estéig tivornyázott a herceg sleppjével, hogy aztán másnap délelőtt mások idejét rabolhassa. Kroy emberei talán túl pedánsak voltak, Poulderéi pedig arrogánsak, de őket legalább katonának lehetett nevezni. A herceg emberei viszont, amennyire West meg tudta ítélni, egyáltalán nem értettek semmihez, ráadásul még bosszantották is.

Abban igazi szakértők voltak. West a fogát csikorgatva fordult vissza a térképhez.

– A tartomány északi része más kérdés – folytatta dühösen. – Barátságatlan vidék sűrű erdőkkel, áthatolhatatlan mocsarakkal, dombokkal. Itt nagyon kevesen élnek. Akadnak ugyan bányák, favágótelepek, falvak, meg jó pár büntetőkolónia az Inkvizíció felügyelete alatt, de mindezek nagyon szétszórva találhatóak. Csak két olyan út létezik, amelyik alkalmas arra, hogy sok embert vagy nagy mennyiségű ellátmányt továbbítsunk rajta, főleg most, hogy itt van a tél a nyakunkon. – Pálcájával végigkísérte a két pontozott vonalat, amelyek észak–déli irányban futottak keresztül a sűrű erdőkön. – A nyugati út a hegyek közelében vonul el, és a bányákhoz vezet. A keleti többé-kevésbé a partot követi. A két út a dunbrezi erdőnél találkozik a Fehér-folyónál, Angland északi határán. Legjobb tudomásunk szerint ez az erdő máris az ellenség kezére került.

West elfordult a térképtől, és leült. Megpróbált mélyen, nyugodtan lélegezni, hogy elfojtsa a dühét, és csillapítsa a máris a szeme mögött lüktető fejfájást.

– Köszönöm, West őrnagy – mondta Burr, és felállt, hogy maga is szóljon az egybegyűltekhez. A teremben mozgolódás támadt, mintha az emberek csak most kezdenének ébredezni. A tábornagy pár pillanatig fel-alá járkált a térkép előtt, igyekezően összeszedni a gondolatait. Aztán saját pálcájával egy pontra bökött, Cumnurtól jócskán északra.

– Ez itt a Fekete Kút nevű falu. Jelentéktelen település, úgy tíz mérföldnyire a parti úttól. Alig néhány házból áll, mostanra mind-egyik elhagyatott. Még csak nem is jelöli a térkép. A legtöbben soha nem is hallottak róla. Egészen addig, amíg nemrégiben az északiak éppen itt le nem mészárolták katonáinkat.

– Átkozott anglandiak! – mormogta valaki.

– Meg kellett volna várniuk bennünket – jegyezte meg önelégtelt mosollyal Poulder.

– Meg bizony! – bólintott Burr. – De magabiztosak voltak, és miért is ne lettek volna? Több ezer jól felszerelt emberük volt, lovassággal megerősítve. Sokan közülük hivatásos katonák. Talán nem olyan tapasztaltak, mint a király serege, de képzettek és elszántak, ez nem kérdés. Az ember azt hitte volna, könnyedén elintézik ezeket a barbárokat.

– Azért nem adták könnyen magukat – szólt közbe Ladisla herceg. – Ugye, tábornagy úr?

Burr az asztal lapjára meredt. – Aki nem adja könnyen magát, az győz, felség. Lemészárolták őket. Csak azok menekültek meg, akiknek jó lovuk volt, meg nem kevés szerencsájük. Ráadásul nem elég, hogy rengeteg embert elvesztettünk, a felszerelés és az ellátmány is az ellenség kezére került. Tetemes mennyiség mindegyikből, így az ellenség most ennyivel gazdagabb. A vereség legsúlyosabb következménye azonban, valószínűleg, a lakosság körében kitört pánik. Az utak, amelyeken seregeinknek kellene előrehaladniuk, hemzsegnak a menekülőktől. Az emberek rettegnek, hogy Bethod bármelyik pillanatban ráronthat a tanyáikra, a falvaikra, az otthonaikra. Ami történt, természetesen katasztrófa. Talán a legszörnyűbb, amit az Unió az utóbbi időben elszenvedett. De minden katasztrófából lehet tanulni valamit.

A tábornagy széles tenyerével az asztalra támaszkodott, és előrehajolt. – Bethod óvatos, okos és könyörtelen. Jól el van látva lovasokkal, gyalogosokkal és íjászokkal, ráadásul seregei kellőképpen szervezettek ahhoz, hogy hatékonyan vethesse be őket. Nagyszerű felderítői vannak, és könnyen mozgatja a csapatait, feltehetőleg jóval könnyebben, mint mi. Főleg olyan nehéz terepen, amilyennel a tartomány északi részében meg kell birkóznunk. Csapdát állított az anglandiaknak, és azok bele is sétáltak. Ennek nem szabad még egyszer megtörténnie.

Kroy tábornok nevetésében nyoma sem volt a jókedvnek. – Tehát félnünk kéne ezektől a barbároktól, tábornagy úr? Ezt tanácsolja?

– Mit is írt Stolicius, Kroy tábornok? „Soha ne félj az ellenségedtől, de mindig tiszteld!” Azt hiszem, ez lenne a tanácsom, ha azt akarnék adni. – Burr komoran nézett vissza a tábornokra. – De én nem tanácsokat adok, hanem parancsokat.

Kroy szája megrándult a helyreutasítás hallatán, de legalább befogta a száját. Egyelőre. West tudta, hogy úgysem marad sokáig csendben. Nem volt szokása.

– Óvatosnak kell lennünk – folytatta Burr, most már az egész teremhez beszélve –, de még nálunk van az előny. A királyi sereg tizenkét regimentje áll a rendelkezésünkre, legalább még egyszer ennyi embert adnak majd össze a nemesek, meg van még néhány anglandi, aki túlélte a vérengzést Fekete Kútnál. A jelentésekből úgy tűnik, ötszörös vagy még nagyobb túlerőben vagyunk az ellenséggel szemben. Jobban állunk, ami a felszerelést, a taktikát és a szervezettséget illeti. A jelek szerint ezzel az északiak is tisztában vannak. Sikereik ellenére a Cumnurtól északra maradtak, és egyelőre megelégednek egy-egy falu megtámadásával, meg némi fosztogatással. Úgy tűnik, nem áll szándékukban átkelni a folyón, és megkockáztatni velünk egy nyílt ütközetet.

– Meg lehet érteni a gyáva nyulakat – kuncogott Poulder emberei egyetértő motyogásától kísérve. – Valószínűleg rég megbánták, hogy egyáltalán átjöttek a határon.

– Talán – mormogta Burr. – Akármi is azonban a helyzet, nem fognak idejönni hozzánk, úgyhogy nekünk kell átkelnünk a folyón, ha le akarjuk őket vadászni. A seregünk fő hadtestét ezért két részre kell osztanunk. A balszárnyat Kroy tábornok, a jobbszárnyat Poulder tábornok fogja irányítani. – A két férfi ellenségesen méregette egymást az asztal fölött. – Megindulunk észak felé a keleti úton Ostenhomból, aztán a Cumnurtól északra széles hadirendbe állunk. Remélem, megtaláljuk Bethod seregét, és döntő csatát vívhatunk velük.

– A legmélyebb tisztelettel – szólott közbe Kroy tábornok olyan hangon, amiben a tiszteletnek nyomát sem lehet felfedezni –, nem lenne jobb, ha a sereg felét a nyugati úton indítanánk el?

– Nyugaton nemigen van más, csak vas, az egyetlen dolog, amivel az északiak amúgy is bőséggel el vannak látva. A parti úton gazdagabb zsákmány ígérkezik a számukra, arra könnyebben biztosítják az utánpótlásukat is, és könnyebben is vonulhatnak vissza. Aztán meg azt sem szeretném, ha a csapataink túlságosan meg lennének osztva. Még mindig nem vagyunk tisztában Bethod erejének nagyságával. Ha csatára tudjuk kényszeríteni, a legyőzéséhez képesnek kell lennünk arra, hogy hadosztályainkat gyorsan összehassuk.

– De tábornagy úr! – szolt közbe Kroy olyan hangon, mintha egy szenilis családfőhöz beszélt volna, aki sajnálatos módon még mindig kézben tartja ügyei irányítását. – A nyugati utat semmi esetre sem szabadna őrizetlenül hagyni.

– Éppen erre akartam rátérni – mordult fel Burr, és visszafordult a térkép felé. – Egy harmadik csapat, Ladisla koronaherceg vezetése alatt, beássa magát a Cumnur mögött, és őrt áll a nyugati úton. Parancsuk értelmében gondoskodniuk kell arról, hogy az északiak ne térhessenek ki előlünk, és ne kerülhessenek a hátunkba. Ott tartják az állásaikat, amíg fő haderőnk kettéválik, és kikergeti az ellenséget.

– Természetesen, tábornagy úr. – Kroy mennydörgésszerű sóhajjal dőlt hátra a székén, mint aki nem is számított jobbra, csupán a többiek érdekében próbálkozott mégis. Vezérkari tisztjei mindközben fejüket csóválva mutatták, mennyire elégedetlenek a tervvel kapcsolatban.

– Nos, én remek ötletnek találok – jelentette be kedélyesen Poulder, és Kroyra vigyorgott az asztal fölött. – Teljes mellszélességgel támogatom, tábornagy úr. Rendelkezésére állok mindenben. Az embereim tíz napon belül menetkészek lesznek. – Vezérkara egyetértően bólogatott és hümmögött.

– Öt jobb lenne – mondta Burr.

Poulder kövérkés arca ingerülten megrándult, de gyorsan önuralmat erőltetett magára. – Akkor legyen öt, tábornagy úr. – Most Kroyon volt a sor, hogy önelégülten vigyorogjon.

Ladislá koronaherceg mindeközben hunyorogva meredt a térképre, miközben vastagon bepúderezett arcára lassan kiült az értetlenség. – Burr tábornagy – kezdte óvatosan –, az én egységem a nyugati úton halad a folyóig, igaz?

– Ahogy mondja, felség.

– De nem kelünk át a folyón.

– Ahogy mondja, felség.

– Szóval a mi szerepünk – pillantott fel sértett arckifejezéssel Burré – pusztán a védelem.

– Ahogy mondja. Pusztán a védelem.

Ladislá összeráncolta a homlokát. – Elég vacak egy feladatnak tűnik. – Abszurd külsejű vezérkarának tagjai kényelmetlenül feszengtek székeiken, és elégedetlenül morgolódni kezdtek, amiért ilyen méltóságukon aluli megbízatást kaptak.

– Vacak egy feladat? Bocsásson meg, felség, de nem így van! Angland tágas és kusza vidék. Az északiak kikerülhetnek bennünket, ha pedig sikerül nekik, csakis önökben bízhatunk. Az önök dolga lesz megakadályozni az ellenfelet, hogy átkelhesse a folyón, és az ellátási vonalainkat fenyegethesse, vagy ami még rosszabb, hogy bemasírozhasson egyenesen Ostenhormba. – Burr előrehajolt, tekintetét a hercegébe mélyesztette, és erélyesen megrázta az öklét. – Ön lesz a szikla, felséges uram, amire a házunkat építjük, ön lesz a zsanér, amire a kapunkat függesztjük! Azt a kaput, amelyiket becsapunk az ellenség orra előtt, hogy aztán kikergethessük Anglandból!

Westnek tetszett a dolog. A herceg feladata valóban vacak volt, de a tábornagy azt is nemes megbízatásnak tudta volna eladni, ha a trágját lapátoltatja ki vele a latrinából. – Nagyszerű! – kiáltotta Ladislá, és a toll ide-oda lengett a kalapján. – A zsanér, hát persze! Kolosszális!

– Tehát ha nincsenek további kérdések, uraim, lássunk munkához! – Burr körülnézett a mogorva arcok félkörén. Senki nem szólt. – Lelépni!

Kroy és Poulder vezérkara fagyos pillantásokat váltva pattant föl, és sietve indultak az ajtó felé, hogy ők juthassanak ki először. A két tábornok vállt vállnak vetve lépett át a küszöbön; egyikük sem akart hátat fordítani a másiknak vagy mögötte kivonulni. Amint kint voltak a folyosón, vicsorogva fordultak egymás felé.

– Kroy tábornok – mondta Poulder ingerülten felszelve a fejét.

– Poulder tábornok – mondta Kroy megigazítva makulátlan uniformisát.

Aztán hátat fordítottak egymásnak, és az ellenkező irányban elsiettek.

Miután Ladisla herceg utolsó emberei is kivonultak a teremből, azon vitatkozva, melyikük páncélja a legdrágább, West felállt, hogy maga is távozzon végre. Száz dolga volt még, és ha itt húzza az időt, esélye nem lesz, hogy végezzen velük. Mielőtt azonban az ajtóhoz ért volna, Burr tábornagy utánaszólt.

– Szóval ez lenne a seregünk, hm, West? Esküszöm, néha úgy érzem magam, mintha egy rakás civakodó gyerek apja lennék, és nem lenne feleségem, hogy segítsen nekem. Poulder, Kroy és Ladisla. – Megrázta a fejét. – A három parancsnokom! Mindegyiknek meggyőződése, hogy ez az egész ügy csak a saját előmenetelét szolgálja. Nincs három nagyképűbb alak az egész Unióban. Csoda, hogy megférnek egymással egy szobában. – Hirtelen bőfentett egyet. – Átkozott gyomor baj!

West megpróbált valami pozitívumot találni. – Poulder tábornok azért engedelmesnek tűnik, uram.

Burr felmordult. – Annak tűnik, igen, de benne még kevésbé bízom meg, mint Kroyban. Kroy legalább kiszámítható. Pontosan lehet tudni, hogy amint lehet, akadályozni fog, és keresztbe tesz nekem. Mosolyog, hízeleg, és a legapróbb részletig teljesít minden parancsot, amíg az szolgálja az érdekét, de aztán kétszer olyan hevesen fordul ellenem. Lehetetlen mindegyiküknek a kedvében járni. – Vágott egy grimaszt, nagyot nyelt, és megdörzsölte a hátát. – Viszont amíg úgy intézzük, hogy egyformán elégedetlenek

legyenek, van esélyünk. Hálásak lehetünk érte, hogy egymást még jobban gyűlölik, mint engem.

Burr homlokán elmélyültek a ráncok. – Mindketten előttem voltak a rangsorban, ők voltak a tábornagi poszt várományosai. Poulder tábornok a főlektor régi barátja, tudja, Kroy pedig Marovia Legfőbb Bíró unokatestvére. Amikor a tábornagi poszt megüresedett, a Zárt Tanács nem tudott dönteni kettejük között. Végül jobb híján rám esett a választásuk. Egy vidéki bunkó vagyok a szemükben, West. Hatékony bunkó, nem vitás, de azért bunkó. Merem állítani, hogy ha Poulder vagy Kroy holnap meghalna, már másnap le is váltaná a másikkal. Nehéz elképzelni ennél röhejesebb helyzetet egy tábornag számára. És akkor a koronahercegről még nem is szóltam.

West kis híján elfintorodott. Hogyan lehetne ebből a rémálomból előnyt kovácsolni? – Ladisla herceg... lelkes – próbálkozott.

– Mi lenne velem a maga optimizmusa nélkül? – Burr szomorúan elmosolyodott. – Lelkes? Egy álomban él. Egész életében csak babusgatták meg kényeztették. Az a fiú meg a valóság köszönő viszonyban sincsenek egymással.

– Muszáj saját egységet adni neki, uram?

A tábornag megdörzsölte a szemét vaskos ujjával. – Sajnos muszáj. A Zárt Tanács igen határozottnak mutatkozott ebben a kérdésben. Aggódnak a király egészsége miatt, és amiatt is, hogy a trónörökös a nép szemében csak egy semmirekellő félnótás. Azt remélik, hogy aratunk itt valami nagy győzelmet, aztán a hercegé lehet a dicsőség. Akkor visszaviszik Aduába, és a csatamezőn szerzett babérokkal már olyan király lehet belőle, aki sütkérezik a parasztok szeretetében.

Burr egy pillanatra elhallgatott, és lenézett a padlóra. – A magam részéről megtettem mindent, hogy Ladislát távol tartsam a bajtól. Oda küldtem, ahol szerintem egy szál északi sincs, és kis szerencsével nem is lesz soha. Viszont háborúban sosem lehet tudni, mi vár az emberre. Még az is előfordulhat, hogy Ladislának harcolnia

kell. Szükségem van tehát valakire, aki rajta tartja a szemét. Olyasvalakire, aki rendelkezik harctéri tapasztalattal. Olyasvalakire, aki kitartó és szorgalmas, mert a herceg szálnalmas vezérkara csupa puhány és lusta emberből áll. Olyasvalakire, aki megakadályozhatja, hogy Ladisla komoly bajba sodorja magát. – Felnézett sűrű szemöldöke alól.

West gyomra szörnyű görcsbe rándult. – Rám gondolt?

– Igen. Senkit nem tartanék magam mellett szívesebben, de a herceg személyesen magát kérte.

– Engem, uram? De hát én nem vagyok udvaronc. Még csak nemes sem vagyok!

Burr felhorkant. – Rajtam kívül valószínűleg Ladisla az egyetlen ember ebben a seregben, akit nem érdekel, ki volt az apja. Ő a trónörökös! Nemes vagy koldus, mindannyian messze alatta állunk.

– De miért engem?

– Mert maga igazi vitéz. Először tört át Ulriochnál, meg minden. Látott már csatát, nem is keveset. Hírnevet szerzett, West, és azt a herceg is szeretne magának. Hát ezért. – Burr előhalászott egy levelet a zubbonyából, és az őrnagy felé nyújtotta. – Talán ettől nem lesz olyan keserű a pirula.

West feltörte a pecsétet, széthajtogatta a vastag papírt, és átolvasta a néhány sornyi takaros kézírást. Amikor végzett, még egyszer elolvasta az egészet, csak hogy biztos legyen a dolgában. Felnézett. – Ez egy előléptetés.

– Tudom, mi az. Én intéztem el. Talán egy kicsit komolyabban fogják venni, ha kap még egy csillagot a zubbonyára, talán nem. Akárhogy is, megérdemli.

– Köszönöm, uram – mondta West tompán.

– Mit, a legrosszabb állást a seregben? – Burr elnevette magát, és atyailag vállon veregette Westet. – Hiányozni fog, igaz, ami igaz. Kilovagolok, hogy megnézzem az első regimentet. Mindig is az volt a véleményem, hogy egy parancsnoknak mutatkoznia kell az emberei előtt. Csatlakozik hozzám, ezredes?

MIRE KILOVAGOLTAK A VÁROSKAPUN, eleredt a hó. Fehér pelyhek szálltak a szélben, hogy aztán azonnal el is olvadjanak, amint megérintették az utat, a fákat, West lovának szőrét vagy a hátul ügető örök páncélját.

– Havazik – szólt hátra Burr a válla fölött. – Máris havazik. Nincs még ehhez kicsit korán?

– Nagyon korán van, uram, de hideg az idő is. – West egyik kezével elengedte a kantárszárat, hogy szorosabbra fogja a kabátját a nyaka körül. – Ősz végén nem szokott ennyire hideg lenni.

– Lefogadom, hogy a Cumnurtól északra még sokkal hidegebb lesz.

– Igen, uram, és most már nem reménykedhetünk benne, hogy melegebbre fordul.

– Kemény telünk lesz, mi, ezredes?

– Minden valószínűség szerint, uram. – Ezredes? West ezredes? A két szó egyelőre furcsán csengett együtt, még a saját fülében is. Senki még csak nem is álmodott róla, hogy egy közönséges polgár fia ilyen sokra viheti. Legkevésbé ő maga.

– Hosszú, kemény telünk lesz – merengett el Burr. – Gyorsan el kell kapnunk Bethodot. El kell kapnunk, és végeznünk kell vele, különben mind megfagyunk. – Elgondolkodva figyelte az út mentén elsuhanó fákat, a körülöttük kavargó hópelyheket, a mellette lovagló Westet. – Rosszak az utak, rossz a terep, rossz az idő. Nem a legjobb a helyzet, igaz, ezredes?

– Nem, uram – felelte West komoran, bár őt inkább a saját helyzete aggasztotta.

– Ó, ne keseredjen el, lehetne sokkal rosszabb is. Be fogja ásni magát a folyótól délre, ahol még viszonylag kellemes meleg lesz. Valószínűleg egy árva északit sem fog látni egész télen. Ráadásul azt pletykálják, hogy a herceg meg a vezérkara igen jól el van látva étellel. Nyilván sokkal jobban, mint azok, akik majd a hóban gázolnak Poulder és Kroy társaságában.

– Természetesen, uram. – De West nem volt ilyen biztos a dolgában.

Burr vetett egy pillantást hátrafelé az örökre, akik tisztelettudó távolságot tartva követték őket. – Tudja, amikor fiatalabb voltam, még mielőtt abban a kétes megfizetésben részesültem volna, hogy a király seregét irányíthatom, imádtam lovagolni. Mérföldeken keresztül vágtaztam egyhuzamban. Valahogy végre éreztem, hogy élek. Manapság már nincs idő ilyesmire. Eligazítások, dokumentumok, papírmunka, mást nem is csinálok. Néha az embernek kedve támad csak úgy lovagolni, nem, West?

– Természetesen, uram, de most nem lenne...

– Gyí! – A tábornagy belemélyesztette sarkantyúját a ló oldalába, mire az állat meglódult az ösvényen. West pár pillanatig tátott szájjal nézett utána, ahogy patái fröcskölve verik fel a sarat.

– A fene vigye el! – súgta maga elé. A makacs vén bolond mindjárt kirepül a nyeregből, és a nyakát szegi. Akkor mi lesz a sereggel? Ladisla hercegnek kellene átvennie a parancsnokságot. West a gondolatba is beleremegett, és gyorsan vágára ösztökélte a lovát. Mi más tehetett volna?

A fák sebesen robogtak el kétoldalt, az út tovagördült alatta. Fülét betöltötte a paták csattogásának, a hám zörgésének hangja. A szél levegővel fújta tele a száját, és szúrta a szemét. A hópelyhek egyenesen az arcának csapódtak. Az örök egymást taszigálva, bizonytalan léptű lovaik hátán jócskán lemaradva követték őket.

Westnek komoly nehézséget okozott tartani a lépést és még a nyeregben is maradni. Utoljára évekkal ezelőtt vágatott ilyen tempóban, amikor a gurkhuli lovasság egy teljes osztaga kergette a pusztában. Ennyire viszont még akkor sem rettegett. Olyan erővel szorította a gyeplőt, hogy belefájdult a keze, a szíve dörmöbölt a félelemtől és az izgatottságtól. Aztán egyszerre csak rádöbrent, hogy mosolyog. Burrnek igaza volt. Tényleg érezte végre, hogy él.

A tábornagy lelassított, és amint mellé ért, West is visszafogta a lovát. Most már nevetett, és hallotta, hogy Burr is harsányan kacag mellette. Hónapok óta nem nevetett ilyen jóízűen. Talán évek óta; nem emlékezett az utolsó alkalomra. Aztán a szeme sarkából észrevett valamit.

Hirtelen rántást érzett, és iszonyú fájdalom hasított a mellkasába. A feje előrebillent, a kantár kiszakadt a kezéből, és minden a feje tetejére állt. A lova eltűnt alóla. A földre zuhant, újra meg újra átfordult.

Megpróbált felállni, de megindult körülötte a világ: fák, fehér égbolt, egy ló rugdalózó lábai. Megbotlott, elterült az úton, szája megtelt sárral. Valaki durván megrántotta, és a kabátjánál fogva a fák felé vonszolta.

– Ne! – nyöszörögte, mert levegőhöz is alig jutott a mellkasát hasogató fájdalomtól, de még így sem látta okát, hogy arra menjenek.

Fekete vonalat vett észre a fák között. Elvesztette az egyensúlyát, kétrét görnyedt, elbukott a kabátja szárnyában, és elterült az aljnövényzetben. Egy kötél volt az: lefektették az úton keresztbe, aztán amikor odaértek, megfeszítették. Forgott körülötte a világ, nem tudta, mi merre van. Csapda. Kardja után kapott, de egy pillanattal később rádöbbsent, hogy a hüvely üresen lóg az oldalán.

Az északiak. West gyomrát görcsbe rántotta a rémület. Az északiak kapták el Burr-rel együtt. Bizonyára merénylők, akiket Bethod küldött, hogy végezzenek velük. Zajt hallott az út felől. West megpróbált rájönni, mi lehet az. Az örök, akik mögöttük jöttek. Ha valahogy sikerülne jeleznie nekik...

– Erre... – nyögte ki szánalmasan erőtlen hangon, de valaki a szájára tapasztotta a mocskos tenyerét, és visszarángatta a bokrok közé. Minden erejét összeszedve küzdött, de nem volt esélye. Látta, ahogy az örök, talán ha tucatnyi lépésre tőle, elvágtatnak az ösvényen, mégsem tehetett semmit.

Amilyen erősen csak tudott, beleharapott a kézbe, de az csak még szorosabban tapadt az állkapcsára, még nagyobb erővel

préselte össze az ajkait. Vér ízét érezte. Talán a saját vére volt, talán a támadó kezéből származott. Az örök hangja lassan elveszett az erdőben, és Westen végképp úrrá lett a félelem.

A kéz váratlanul elengedte, aztán taszított rajta egyet, és West hanyatt zuhant.

Egy arc jelent meg fölötte. Kemény, szikár, durva arc. Rövidre nyírt haj, állatias arckifejezés, hűvös, kifejezéstelen szempár. A férfi elfordult, és kiköpött. West észrevette, hogy az egyik oldalon hiányzik a füle; a helyén csupán egy rózsaszín heg meg egy lyuk látszott.

West soha életében nem látott ilyen vad külsejű embert. Egész megjelenéséből sütött az erőszak. Olyan erősnek látszott, mint ha különösebb gond nélkül ketté tudná tépni, és azt is könnyedén el tudta róla képzelni, hogy megtenni is hajlandó lenne. A kezén tátongó sebből, ahol West megharapta, folyt a vér, és ujjai végéről lecsepegett a földre. Másik kezében egy darab sima rudat tartott. Westnek a lélegzete is elállt, ahogy tekintete követte a rudat: a nyél nehéz, ívelt, fényesen csillogó pengében végződött. Egy bárd.

Tehát egy északi ejtette foglyul. De nem az a fajta, aki az aduai sikátorokban szokott részegen fetrengeni, hanem másik. Amelyikről gyerekkorában az anyja mesélt neki ijesztő történeteket. Olyan ember, akinek a hivatása, a szórakozása és az életcélja egy és ugyanaz volt: a gyilkolás. West a bárdról a kemény szempárba nézett, aztán vissza. Szinte megbénult a félelemtől. Vége. Itt fog meghalni ebben a hideg erdőben, a sárban, akár egy kóbor kutya.

West fél kézzel feltápáskodott, és hirtelen késztetést érzett, hogy elfusson. Hátranézett a válla fölött, de látta, hogy arra nem menekülhet. Egy másik, nagydarab, sűrű szakállú férfi közelített feléjük a fák között, kardját a vállára vetve. Egy gyereket cipelt a karjában. West hunyorogva próbálta felbecsülni az arányokat. Soha életében nem látott még ekkora embert. A karjában tartott ember, akit gyerekek néztek, Burr tábornagy volt. Az óriás úgy dobt

a földre terhét, mintha csupán egy köteg rőzse volna. Burr felnézett rá, és bőfögött egyet.

West a fogát csikorgatta. Mégis hogy gondolta a vén bolond, hogy csak így előrelovagol? Mindkettejüknek betett ezzel a „néha az embernek csak úgy kedve támad lovagolni” dumával. Érzy, hogy él? Hát ezután talán egy órájuk sincs már hátra.

Küzdenie kell. Talán ez az utolsó esélye. Még akkor is, ha nincs mivel harcolnia. Jobb úgy meghalni, mint térden állva a sárban. Megpróbált úrrá lenni a dühén. Annak úgyseem veheti hasznát. Végül nem maradt semmi, csak a végtagjaira nehezedő kétségbeesett tehetetlenség.

Ez ám a hős! Ez ám a harcos! Örült, hogy nem hugyozta össze magát. Egy nőt bezzeg meg tudott ütni. Gond nélkül verte félholtra a saját hűgát. Az emlék hatására elfogta a hányinger, és összeszorult a gyomra a szégyentől, még most, a halál torkában is. Eddig úgy gondolta, hogy majd később helyrehozza a dolgot. Csakhogy nem volt többé „később”. Soha nem jut ki élve ebből az erdőből. Megtelt a szeme könnyel.

– Bocsáss meg – suttogta maga elé. – Bocsáss meg nekem. – Becsukta a szemét, és várta a halált.

– Nincs miért bocsánatot kérnie, barátom. Szerintem harapták már meg csúnyábban is.

Egy újabb északi került elő a fák közül, és leguggolt West mellé. Szikár férfi volt, vékonyszálú, csimbókos barna haja az arcába lógott. Okos, sötét szeme fürgén ugrált ide-oda. Sanda vigyora azonban, ahogy hegyes, sárga fogait megvillantotta, a legkevésbé sem látszott biztatónak. – Üljön fel! – mondta olyan erős akcentussal, hogy West alig értette meg, mit akar. – Üljön fel, és maradjon veszteg, az lesz a legjobb.

Egy negyedik férfi is állt fölöttük. Tagbaszakadt, széles mellkasú ember volt, a csuklója majdnem olyan vastag, mint West bokája. Szakállát és kusza haját ősz szálak tarkították. Abból ítélve, ahogy a többiek helyet adtak neki, ő lehetett a vezér. Lassan,

elgondolkodva pillantott le Westre, mint aki azt próbálja eldönteni éppen, hogy agyontaposson-e egy hangyát.

– Szerintetek melyik lehet Burr? – kérdezte északi nyelven.

– Én vagyok Burr – vágta rá West. Meg kellett védenie a tábornagyot. Nem tehetett mást. Feltápáskodott, de még mindig szédült az eséstől, így meg kellett ragadnia egy ágat, hogy ne zuhanjon vissza a bokrok közé. – Én vagyok Burr.

Az öreg harcos tetőtől talpig komótosan végigmérte. – Maga? – Harsány, baljóslatú nevetése fenyegetően morajlott, mint a távolban tomboló vihar. – Ez tetszik! Nagyon jó! – Ijesztő külsejű társához fordult. – Ehhez mit szólsz? Mintha azt mondtad volna, hogy ezeknek a délieknek nincs vér a pucájukban.

– Azt mondtam, magukhoz való eszük nincs. – A félfülű úgy meredt Westre, mint egy kanárit méregető macska. – És egyelőre nem látom, hogy tévedtem volna.

– Szerintem ez lesz az. – A vezér Burr-re pillantott. – Maga Burr? – kérdezte a közös nyelven.

A tábornagy Westre nézett, aztán a fölé tornyosuló északira, majd lassan felállt. Megigazította és lesöpörte az egyenruháját. – Én vagyok Burr, de úgysem mennek velem semmire. Ha meg akarnak ölni bennünket, hát tegyék meg most. – West nem mozdult. Aligha volt már értelme a méltóságával törődni. Szinte érezte, ahogy a bárd éle a koponyájába hasít.

De az őszes szakállú északi csak mosolygott. – Félreértésük érthető, és igazán sajnáljuk, hogy magukra kellett ijesztenünk, de eszünk ágában sincs megölni senkit. Azért jöttünk, hogy segítsünk. – West nem egészen értette, miről beszél.

Burr sem. – Hogy segítsenek? – kérdezte.

– Rengetegen vannak Északföldön, akik gyűlölik Bethodot. Rengetegen vannak, akik nem hajtanak önszántukból fejet előtte, márpedig jó páran egyáltalán nem hajtanak fejet. Nekünk régi elszámolnivalónk van a gazemberrel, és elintézzük a dolgot, ha beledöglünk is. Egyedül azonban nem szállhatunk vele szembe,

és mivel azt hallottuk, maguk úgyis csatába mennek ellene, gondoltuk, beszállunk.

– Beszállnak?

– Messziről jöttünk, hogy harcolhassunk, és az úton úgy láttuk, hogy elkél itt a segítség. Viszont amikor ideértünk, az embereiknek nem nagyon akaródzott felfogadni bennünket.

– Némiképp gorombák voltak – jegyezte meg a szikár északi, és leguggolt West mellé.

– Ahogy mondd, Kutyaember, ahogy mondd. Csakhogy mi nem hátrálunk meg egy kis gorombaság miatt, úgyhogy gondoltam, beszélek magával, mint főnök a főnökkel, ahogy mondani szokás.

Burr Westhez fordult. – Mellénk akarnak állni – mondta. – West hunyorogva nézett vissza rá. Még mindig szédelgett a megkönynyebbüléstől, hogy életben marad. A Kutyaembernek nevezett férfi elvigyorodott, és markolattal előre felé nyújtott egy kardot. West csak pár pillanattal később döbönt rá, hogy a saját fegyvere az.

– Köszönöm – mormogta, ahogy esetlen mozdulatokkal átvette a kardot.

– Igazán nincs mit.

– Öten vagyunk – mondta a főnök. – Mindannyian Neves Emberek és veteránok. Harcoltunk Bethod ellen, és harcoltunk Bethod oldalán, szerte Északföldön. Ismerjük a taktikáját, kevesen ismerik nálunk jobban. Tudunk felderíteni, tudunk harcolni, és mint láthatják, tudunk meglepetést okozni. Semmilyen haszonnal kecsgetető feladattól nem riadunk vissza, és minden olyan feladat, amivel kárt okozhatunk Bethodnak, haszonnal kecsgetet a számunkra. Mi a válasza?

– Nos... szóval... – dűnnyögte Burr hüvelykujjával dörzsölgetve az állát. – Maguk nyilván rendkívül... – végignézett a kemény, piszkos, sebhelyes arcokon – ...hasznos társaság. Hogyan is mondhatnék nemet egy ilyen nagylelkű ajánlatra?

– Akkor eljött az ideje, hogy bemutatkozzunk. Ez itt a Kutyaember.

– Én volnék – morogta a hegyes fogú szikár férfi, ismét megvilantva ijesztő vigyorát. – Örvendek. – Megragadta West kezét, és alaposan megropogtatta.

A főnök hüvelykujjával arra a vészjósló külsejű társára bökött, akinél a bárd volt, és hiányzott a fél füle. – Ez a barátságos jóember itt Fekete Métély. Azt szokták mondani, hogy idővel mindent meg lehet szokni, de a képét nem lehet. – Métély elfordult, és megint a földre köpött. – A nagydarab fickó Tul Duru. Viharfelhőnek is hívják. Aztán van még Zordon Harding. Ő valahol odébb vigyáz a lovaikra, nehogy visszamenjenek az útra. De nem maradtak le semmiről, ő úgysem szól egy szót sem.

– És maga?

– Én Háromfás Rudd vagyok. Ennek a kis társaságnak a vezetője, amióta a korábbi vezér visszament a sárba.

– Vissza a sárba, értem. – Burr mély lélegzetet vett. – Nos hát. West ezredeshez osztom be magukat. Bizonyára talál majd megfelelő szállást, meg persze munkát is mindannyiuknak.

– Hogy én? – kérdezte West. A kard még mindig a kezében lógott.

– Maga bizony. – A tábornagy szája szélén a lehető leghalványabb mosoly játszadozott. – Új szövetségeseink nagyszerűen illelenek Ladisla herceg társaságához. – West nem tudta eldönteni, sírjon vagy nevensen. Éppen amikor azt hitte, hogy már nem is lehetne zűrösebb a helyzet, még öt barbárt is kapott a nyakába.

Háromfás elégedettnek tűnt a dolgok kimenetelével. – Jó – mondta, és beleegyezése jeléül lassan bólintott. – Akkor ezt megbeszéltük.

– Megbeszéltük – állapította meg a Kutyaember, és még szélesebbre húzta rémes vigyorát.

A Fekete Métélynek nevezett hosszú, jeges pillantást vetett Westre.

– Kibaszott Unió – vicsorogta.

Kérdések

*Sand dan Gloktának,
Dagoska elöljárójának,
Saját kezébe*

Késlekedés nélkül szálljon hajóra, és vegye át az Inkvizíció irányítását Dagoskában. Derítsen rá fényt, mi történt elődjével, Davoust elöljáróval. Indítson nyomozást az általa megfogalmazott gyanúval kapcsolatban, miszerint a városban, sőt, talán egyenesen a kormányzótanácsban összeesküvés zajlik. Vizsgálja meg említett tanács minden tagját, és tárjon fel mindennemű hűtlenséget. Könnyörtelenül büntesse az árulást, de győződjék meg róla, hogy bizonyítékai támadhatatlanok. Nem engedhetünk meg további ballépéseket.

A gurkhuli katonák máris előzönlöttek a félszigetet, és készen állnak rá, hogy kihasználjanak mindenféle gyengeséget. A királyi seregeket Anglandba vezényelték, így a gurkhuliak támadása esetén nem sok segítségre számíthat. Gondoskodjon tehát a város védvonalának megerősítéséről, és biztosítsa a megfelelő ellátását egy elhúzódó ostrom esetére. Levélben rendszeresen tájékoztasson a fejleményekről. Legfontosabb feladata azonban, hogy Dagoska semmilyen körülmények között ne kerülhessen a gurkhuliak kezére.

Ne okozzon csalódást!

Sult

Ófelsége Inkvizíciójának főlektora

GLOKTA GONDOSAN ÖSSZEHAJTOGATTA A LEVELET, és miután visszacsúsztatta a zsebébe, még egyszer ellenőrizte, ott van-e mellette a király parancsa. *Hogy a fene vinné el.* Amióta csak a főlektor átadta, a hatalmas dokumentum súlyosan húzta le a kabátját. Elővette, és megforgatta a kezében. A napfény meg-megcsillant a nagy vörös pecsétet ékesítő aranylevélen. *Egyetlen papírlap, de az aranytól is többet ér. Felbecsülhetetlen. Amíg nálam van, a király hangján szólok. Én vagyok a leghatalmasabb ember egész Dagoskában, még a kormányzóénál is többet ér a szavam. Mindenkinek meg kell hallgatnia, és engedelmeskednie kell nekem. Már amíg életben vagyok persze.*

Az utazás nem bizonyult éppen kellemesnek. A hajó kicsi volt, és a Körtenger szünet nélkül hevesen hullámozott. Glokta kabinja pici volt, szűk és forró, mint egy kemence. *Egy éjjel-nappal állandóan imbolygó kemence.* Ha nem egy állandóan ide-oda csúszkáló táblól próbálta volna enni a zabkását, biztosan ki is hányta volna azt a keveset, amit valahogy sikerült lenyelnie. Viszont a fedélközben legalább nem kellett tartania tőle, hogy haszontalan lába összszecsuklik alatta, és a korlátot át a tengerbe zuhan. *Igen, az utazás aligha bizonyult kellemesnek.*

Viszont végre megérkeztek. A hajó máris odasimult a zsúfolt rakpart oldalához, a matrózok pedig a horgonnyal küszködtek, és köteleket dobtak ki a partra. A palló egyszerre kicsúszott a fedélzetről, és máris ismét összeköttetésben álltak a szárazfölddel.

– Jó – mondta Severard praktikális. – Akkor megyek, és iszom valamit.

– De erős legyen ám! Később viszont feltétlen keress meg! Holnap dolgoznunk kell. Még hozzá sokat.

Severard bólintott, vékony szálú haja meglibbent keskeny arca előtt. – Ó, azért élek, hogy szolgáljak. – *Nem tudom, miért élsz, de kétlem, hogy így lenne.* A praktikális füttyörészve elballagott, végigcsörtetett a pallón, és pár pillanattal később már el is tűnt a rakparton emelkedő piszkos, barna épületek között.

Glokta aggodalmasan meredt a keskeny deszkára. Kezével botját markolászta, nyelvével üres ínyét dörzsölgette, és igyekezett felkészülni az átkelésre. *Hősies cselekedet lesz, semmi kétség.* Egy pillanatra elgondolkozott rajta, nem tenné-e jobban, ha hason kúszna ki a partra. *Kétségkívül kevésbé lenne valószínű, hogy a vízben lelem a halálomat, de aligha ez lenne az érzés legmegfelelőbb módja ugyebár. A város nagyhatalmú, új elöljárója a hasán csúszva érkezett új birodalmába?*

– Segíthetek? – Vitari praktikus a hajó korlátjának támaszkodva méregette, a vörös hajtincsek úgy álltak szerteszét a feje tetején, mint tüskék a bogáncson. Gloktának az volt a benyomása, hogy az egész utat a szabad levegőn sütkérezve töltötte, mint valami gyík; cseppet sem bánta a hajó állandó ringását, és éppen annyira imádtta a rettentő hőséget, amennyire ő gyűlölte. Nehéz volt megítélni, milyen képet vág a maszkja alatt. *De lefogadom, hogy mosolyog. Nyilván már fogalmazza is első jelentését a főlektornak: „A nyomorék az út java részét a kabinjában, okádva töltötte. Amikor megérkeztünk Dagoskába, a rakománnyal együtt kellett a partra cipelni. Már is rajta nevet mindenki...”*

– Eszébe ne jusson! – csattant fel Glokta, és máris a palánk felé csoszogott, mintha minden áldott reggel így tenné kockára az életét. Ahogy rátette a jobb lábát, a deszkadarab riasztóan megingott, és Glokta nem tudott nem gondolni az alatta lévő mélységben a rakpart nyálkás követ csapkodó zöldes-szürkés vízre. *Testét a kikötőben sodorta partra a víz...*

Aztán elsorvadt lábát nehézkesen vonszolva, mégis gond nélkül végigbicegett a pallón. Egészen abszurd büszkeség töltötte el, amikor végül a kikötő poros köveire lépett, és megint a szárazföldön találta magát. *Neveltséges. Az ember azt gondolná, hogy már is legyőztem a gurkhuliakat, és megmentettem a várost, pedig alig vándoroltam háromlépésnyit.* Csakhogy ez sem volt annyira kellemes, a hajó ingatag fedélzete után a szilárd talajra lépve ugyanis rögvest forogni kezdett körülötte a világ, és felfordult a gyomra. A tűző

napon perzselődő kikötőben terjengő rothadt, sós szag csak rontott a helyzeten. Glokta kényszerítette magát, hogy visszanyeljen egy adag keserű epét, aztán becsukta a szemét, és arcát a felhőtlen égbolt felé emelte.

A pokolba is, de meleg van. Glokta már el is felejtette, milyen rémes tud lenni a hőség délen. Jócskán benne jártak az őszben, de a nap még mindig égetett, róla pedig ömlött az izzadság hosszú, fekete kabátja alatt. *Az Inkvizíció viselete bizonyára alkalmas rá, hogy rémületet keltsen a gyanúsítottakban, de attól tartok, nem erre az éghajlatra találták ki.*

Frost praktikus még rosszabbul érezte magát. A megtermett albínó bőre minden apró darabkáját befedte, sőt még egy pár fekete kesztyűt és egy széles karimájú kalapot is felvett. Aggodalmasan pislogott felfelé a ragyogó égboltra, rózsaszín szemét kétségbeesetten húzta össze, széles fehér arcán gyöngyözött a verejték.

Vitari vetett egy gyors oldalpillantást a párosra. – Gyakrabban kéne kimozdulniuk – mormogta.

A rakpart végén egy, a praktikusok fekete öltözetét viselő férfi várt rájuk. Igyekezett az omladozó fal árnyékába húzódni, de még így is ömlött róla a verejték. Magas volt, és csontos, kidülledő szemekkel. Kampós orrát egészen vörösre égette a nap, még a bőr is erősen hámlott róla. *A fogadóbizottság talán? A létszámból ítélve nemigen örülhetnek nekem.*

– Harker vagyok, én vezetem az Inkvizíciót a városban.

– Csak vezette, amíg meg nem érkeztem – csattant fel Glokta. – Hányan vannak magán kívül?

Az inkvizítor felhúzta a szemöldökét. – Négy inkvizítor és vagy húsz praktikus.

– Elég kevés ahhoz képest, milyen nagy városban kellene megtalálniuk az árulókat.

Harker tekintete még komorabb lett. – Eddig elboldogultunk. – *Valóban. Kivéve persze, hogy elhagytátok valahol az előljárókat.* – Most jár először Dagoskában?

– Megfordultam délen korábban is. – *Életem legszebb napjait töltöttem itt, meg a legrettenetesebbeket.* – Gurkhuban harcoltam a háború alatt. Láttam Ulriochot. – *Lángokban, miután felégettük az egész várost.* – Két évet töltöttem Shaffában. – *Ha beleszámoljuk a császár börtönét. Két év az irdatlan hőségben és a lélekölő sötétségben. Két év a pokolban.* – De Dagoskában soha nem jártam.

– Ühüm – bólintott közönyösen Harker. – A Citadellában lesz a szállása. – A város felett emelkedő hatalmas sziklatömb felé intett az állával. – *Hát persze, hogy ott. A legmagasabb épület legfelső emeletén nyilván.* – Mutatom az utat. Vurms kormányzó és a tanács alig várja, hogy találkozhasson az új előljáróval. – Némi keserűséggel a tekintetében sarkon fordult. *Szóval úgy érzed, neked kellett volna kapnod az állást, mi? Boldogan okozok csalódást.*

Harker sietős léptekkel indult meg. Frost praktikus a nyakát behúзва szedte mellette a lábát, úgy igyekezett kihasználni minden talpalatnyi árnyékot, mintha csak a nap szüntelenül apró nyilakkal lövöldözne rá, és neki menedéket kellene találnia előlük. Vitari úgy cikázott ide-oda a poros utcán, akár a táncparketten – belesett az ablakokon, és megnézett magának minden egyes sikátort. Glokta kitaratóan botorkált mögöttük, bár bal lába égett az erőfeszítéstől.

„A nyomorék alig három lépést tett meg a városban, máris hasra esett. Az út hátralévő részén egy hordágyon kellett cipelni, miközben visított, mint egy félig levágott malac, és vízért könyörgött. Az emberek, akiket rettenetesen kellene tartania, döbbenet figyelték...”

Beszívta az ajkát, és megmaradt fogaival üres ínyébe harapott. Kényszerítette magát, hogy tartsa a lépést a többiekkel, bár botja a tenyerébe vágott, gerince pedig minden lépésnél fájdalmasat kattant.

– Ez az Alsóváros – szólt hátra Harker a vállá fölött. – Itt élnek a bennszülöttek.

Óriási, forrongó, poros, bűzös nyomornegyed. A vacak, düledező vályogkunyhókat még csak nem is tartották tisztességgel karban. A sötét bőrű helybéliek egytől egyig szegényesen öltözködtek,

és határozottan éhesnek látszottak. Az egyik ajtóból vézna nő leste őket. Fél lábú öregember ugrált el mellettük görbe mankóin. A keskeny sikátorokban rongyos gyerekek futkostak a szemétkupacok között. A levegő nehéz volt a rothadás és a rossz szennyvízcsatornák bűzétől. *Vagy talán egyáltalán nincsenek is szennyvízcsatornák.* Mindenfelé legyek zümmögtek. Kövér, dühös legyek. *Az egyetlen élőlény, amelyiknek jól megy itt a sora.*

– Ha tudtam volna, hogy ilyen elbűvölő ez a hely – jegyezte meg Glokta –, feltétlen hamarabb eljövök. A jelek szerint a dagoskaiak jól jártak vele, hogy csatlakoztak az Unióhoz, nem?

Harker nem ismerte fel az iróniát. – De jól ám! Az alatt a rövid idő alatt, amíg a gurkhuliak irányították a várost, számos tekintélyes polgárt elvittek rabszolgának. Most az Unió kötelékében teljesen szabadon élhetnek és dolgozhatnak, kedvük szerint.

– Tényleg teljesen szabadon? – *Ilyen hát a szabadság.* Glokta figyelte, ahogy egy csapat mogorva bennszülött körbeáll egy félig rothadt gyümölcsökkel és legyektől hemzsegő belsőségekkel szegényesen megrakott standot.

– Hát, többé-kevésbé – húzta össze a szemöldökét Harker. – Az Inkvizíciónak ki kellett szűrnie néhány bajkeverőt, miután megérkeztünk. Aztán három évvel ezelőtt egy hálátlan disznó lázadást szított. – *Pedig megadtuk nekik a szabadságot, hogy állatokként élhessenek a saját városukban! Észbontó.* – Természetesen levertük őket, de rengeteg kárt okoztak. Ezek után megtiltottuk nekik, hogy fegyvert tartsanak maguknál, vagy hogy betegyék a lábukat a Felsővárosba, ahol mi élünk. Azóta nagyjából nyugalom van. Ebből is látszik, hogy ezekkel a barbárokkal nem szabad kesztyűs kézzel bánni.

– Ahhoz képest, hogy barbárok, tekintélyes védvonalakat építettek.

Magas fal szelte elöttük ketté a várost, és hosszú árnyékot vetett a nyomortanya hitvány kunyhóira. Széles árok tátongott előttük – nemrég áshatták ki, és hegyesre faragott karókkal tették

áthatolhatatlanná. Keskeny híd vezetett át a két torony között nyíló magas kapuhoz. A nehéz szárnyak nyitva álltak, de tucatnyi ember sorakozott fel előttük: kardokkal és dárdákkal felfegyverkezett, acélsisakot és bőrzekét viselő uniós katonák.

– Jól őrzött kapu – jegyezte meg Vitari –, ahhoz képest, hogy egy város kellős közepén van.

Harker összeráncolta a homlokát. – A lázadás óta a bennszülöttek csak engedéllyel léphetnek be a Felsővárosba.

– És ki kap engedélyt? – kérdezte Glokta.

– Néhány ügyes mesterember meg hasonlók, akik a Fűszerkereskedők Céhének alkalmazásában állnak, de főleg a Felsővárosban és a Citadellában dolgozó szolgák. Sok itt élő uniós polgárnak vannak bennszülött szolgálói, némelyiknek nem is kevés.

– De hát a bennszülöttek is az Unió polgárai.

Harker csücsörített az ajkával. – Ha maga mondja, előljáró, de tény, hogy nem lehet megbízni bennük. Nem úgy gondolkodnak, mint mi.

– Tényleg? – *Ha egyáltalán gondolkodnak, már az is előrelépés ehhez az idiótához képest.*

– Ezek a barnák csak csöcselék. Gurkhuliak, dagoskaiak, mind egykutya. Gyilkos vagy tolvaj az összes. A legjobb, ha elnyomjuk, és elnyomásban is tartjuk őket. – Harker megvetően pillantott a napon izzó nyomornegyedre. – Ha valaminek olyan a szaga, mint a szarnak, és a színe is olyan, mint a szaré, minden esély megvan rá, hogy tényleg szar. – Ezzel megfordult, és átvonult a hidon.

– Milyen elbűvölő és felvilágosult férfiú! – dünnyögte Vitari. *Olvasol a gondolataimban.*

A kapun belépve egy másik világban találták magukat. Méltóságteljes villák, elegáns tornyok, színes üvegből kirakott mozaikok és fehér márványoszlopok ragyogtak a napfényben. Az utcák szélesek és tiszták voltak, az épületek makulátlanok. A csinos terecskéken még néhány pálmafa is kókadozott. Az utcákon jól öltözött, fehér bőrű emberek sétáltak. *Már attól eltekintve, hogy mind*

alaposan leburnult. Néhány barna bőrű ember is cikázott közöttük szigorúan a földre szegezett tekintettel, ügyelve rá, nehogy akár egy pillanatra is útban legyenek. *A szerencsés kevesek, akiknek megengedték, hogy szolgáljanak? Nyilván odáig vannak a boldogságtól, amiért mi itt, az Unióban nem tűrjük meg a rabszolgaságot.*

Az utca hangjai nem tudták elnyomni a távolból jövő csörömpölést – olyan volt, mintha egy csata zajlott volna valahol. A zaj egyre hangosabb és hangosabb lett, ahogy Glokta hasogató lábával átarasztott a Felsővároson, mire pedig egy kiabáló, izgága emberekkel teli tágas térre értek, egészen fülsiketítővé erősödött. Voltak itt midderlandiek, gurkhuliak és styriaiak, keskeny szemű suljukiak, sárگا hajúak az Óbirodalomból, de még otthonuktól messzire keveredett szakállas északiak is.

– Kereskedők – mordult fel Harker. *Ahogy elnézem, a világ összes kereskedője.* A standokat csordultig feltöltötték áruval, és nem hiányoztak a hatalmas mérlegek meg a táblák sem, rajtuk a krétával firkált árakkal. Az emberek számtalan különböző nyelven ordítottak, üzleteltek és alkudtak, furcsa gesztusokkal mutogattak, és ahol csak érték, taszigálták meg rángatták egymást. Fűszerekkel vagy tömjénnel teli dobozokat szagolgattak, ruhaanyagokat vagy ritka fából készült deszkákat tapogattak, gyümölcsöket nyomogattak, érmékbe haraptak bele, nagyítókon keresztül csillogó ékköveket mustráltak. Itt-ott egy bennszülött hordár igyekezett átfurakodni a tömegen, kétrét görnyedve a hátára nehezedő irtózatossúly alatt.

– A fűszerkereskedők mindenről leemelik a maguk hasznát – magyarázta Harker, ingerülten taszigálva félre mindenkit, aki az útjába került.

– Az tisztességes összeg lehet – jegyezte meg csendesen Vitari. *El tudom képzelni. Elég ahhoz, hogy ellenálljanak a gurkhuliaknak. Elég ahhoz, hogy fogolyként bánjanak a fél várossal. Ennél sokkal, de sokkal kevesebbért is öltek már.*

Glokta elfintorodott, és összeszorított fogakkal átcsoszogott a téren. Csak amikor a túloldalon kikeveredtek a tömegeből, akkor

vette észre, hogy egy hatalmas, mégis kecses épület árnyékában állnak. Boltív boltív hátán, kupola kupola hátán magasodott a tér fölé. Minden saroknál karcsú és törékenynek tetsző tornyok törtek az ég felé.

– Fenséges – mormogta Glokta, és kinyújtózta sajtó hátát. Felnézett, de a tiszta fehér kövekről visszaverődő fény elvakította. – Ha ezt nézi, az ember szinte képes hinni Istenben. – *Csakbogy nekem több eszem van annál.*

– Ühüm – mosolyodott el Harker. – A bennszülöttek régen ezrével imádkoztak itt. Megmérgezték a levegőt az átkozott kántálásukkal meg a babonáikkal, mielőtt levertük volna a lázadásukat.

– És most?

– Davoust előljáró kitiltotta őket innen is, mint ahogy az egész Felsővárosból. Most a fűszerkereskedők használják, tulajdonképpen a piac része. Adnak-vesznek odabent, meg ilyesmi.

– Ühüm. – *Milyen kézenfekvő. A pénzcsinálás temploma. A mi kis vallásunké.*

– Úgy rémlik, az egyik banknak is itt vannak az irodái.

– Banknak? Melyiknek?

– Arról a fűszerkereskedőket kéne megkérdezni – mordult föl ingerülten Harker. – Valint és valami, azt hiszem.

– Balk. Valint és Balk. – *Tehát néhány régi kedves ismerős már előttem ideérkezett. Tudhattam volna. Azok a gazemberek mindenütt ott vannak. Mindenütt, ahol pénz van. Körülnézett a nyüzsgő vásártéren. Márpedig itt rengeteg pénz van.*

Az út egyre meredekebben emelkedett, ahogy nekiindultak a hegytetőre vezető kaptatónak. A keresztbe tartó utcákat lépcsőzetesen vájták ki a domboldalból. Glokta küszködve haladt előre a hőségben. Teljes súlyával a botjára támaszkodott, és az ajkát harapdálta, hogy ne kiáltson fel a lábát hasogató fájdalomtól, ráadásul majd szomjan halt, és minden pórusából ömlött a veríték. Harkernek esze ágában nem volt lassítani, hiába szakadt meg majdnem Glokta a sarkában. *És átkozott legyenek, ha meg fogom kérni rá.*

– Az ott a Citadella – mondta az inkvizítor, és az előttük magasodó épületek tömegére mutatott. A kupolák és a tornyok mintha egyenesen a barna sziklából nőttek volna ki, magasan a város fölött. – Valaha a bennszülöttek királyának volt a székhelye, de most innen irányítjuk Dagoskát. Itt élnek a város legfontosabb polgárai. A Fűszerkereskedők Céhének is itt van a székháza, és még a helyi Kérdések Házának is találtunk helyet.

– Csodálatos kilátás – jegyezte meg Vitari.

Glokta megfordult, és a tenyerével árnyékolta a szemét. Végignézett Dagoskán. Közvetlenül alatta, a Felsőváros lejtőin, csinos sorokban csinos házak sorakoztak, köztük hosszú, egyenes utcákkal, itt-ott néhány pálmafával és széles terekkel. A hosszan kanyargó fal túloldalán terült el a nyomortanyák mocsos, barna dzsungelé. A távolban Glokta ki tudta venni a várost a szárazfölddel összekötő keskeny földnyelvet elzáró falat, egyik oldalán a tenger, a másikon a kikötő szikrázóan kék vizével. *Azt mondják, a világ legerősebb védvonalá. Vajon utánajárnak-e a közeljövőben, mennyi az igazság ebben a nagyképű szövegben?*

– Glokta előljáró? – Harker megköszöri a torkát. – A kormányzó és a tanács várja.

– Hát akkor várnak még egy kicsit. Kíváncsi vagyok, mire jutottak a nyomozással Davoust előljáró eltűnését illetően. – *Végtére is igen kellemetlen lenne, ha az új előljáró is ugyanerre a sorsra jutna.*

Harker felhúzta a szemöldökét. – Nos... haladtunk. Nincs felőle kétségem, hogy a bennszülöttek a bűnösök. Folyton szervezkednek. Hiába lépett fel szigorúan Davoust a lázadás után, sokan még mindig nem tanulták meg, hol a helyük.

– Döbbenet hallom.

– Úgy igaz, ahogy mondom, higgye el nekem. Három dagoskai szolgálta tartózkodott az előljáró szállásán az eltűnése éjszakáján. Kihallgattam őket.

– És mit tudott meg?

– Sajnos még semmit. Hihetetlenül makacsnak bizonyultak.

- Akkor együtt folytatjuk a kihallgatást.
- Együtt? – Harker megnyalta az ajkát. – Nem tudtam, hogy személyesen kívánja folytatni a kihallgatásokat.
- Hát most már tudja.

AZT GONDOLTAM, hűvösebb lesz ilyen mélyen a hegy gyomrában. Csak-hogy éppen olyan forróság volt idebent is, mint odakint a napsütötte utcákon, ráadásul itt még az enyhe szellő sem hozhatott enyhülést. A folyosó néma volt, halott, és fülledt, akár egy sírkamra. Vitari fáklyája reszkető árnyékokat vetett a sarkokba, de a sötétség gyorsan összezáródott mögöttük.

Harker megtorpant egy erős vasajtó előtt, és letörölte a kövér izzadságcseppeket az arcáról. – Figyelmeztetnem kell, előljáró, kénytelenek voltunk meglehetősen... keményen bánni velük. A kemény kéz a legjobb, tudja.

– Ó, magam is tudok kemény lenni, ha a helyzet úgy kívánja. Nem nagyon tud nekem olyat mutatni, amitől elborzadnék.

– Jó, jó. – A kulcs elfordult a zárban, és az ajtó kitérült. Azonnal rettenetes bűz töltötte be a folyosót. *Egy csordultig telt latrina és egy rothadó szemétdomb bűze egyszerre.* A cella apró volt, és ablaktalan, a plafon pedig olyan alacsony, hogy felállni is alig lehetett odabent. A forróság súlyosan nehezedett rájuk, és a szag egyre elviselhetlenebbnek tűnt. Gloktának egy másik cellát juttatott eszébe. Az egy kicsit délebbre volt, Shaffában. Mélyen a császár palotája alatt. *Egy cellát, ahol két év ment veszendőbe az életéből a sötétben nyűszítve, a falat kaparva, a saját mocskomban fetrengve.* Glokta szemé vizketni kezdett, mire óvatosan megdörzsölte az ujjával.

Az egyik fogoly arccal a fal felé fordulva, a földön feküdt. Bőrét elborították a sebek, és mindkét lába eltört. Társát csuklójánál fogva fellógatták a plafonra. Térde a padlót söpörte, feje félrebillent, a hátát felhasította a korbács. Vitari lehajolt mellé, és megböködte az ujjával. – Ennek annyi – állapította meg, majd a másik fogolyhoz lépett. – Ennek is. Jó ideje halottak.

A fáklya reszketeg fénye megvilágította a harmadik foglyot, egy nőt. Még élt. *Alig.* Kezét és lábát szorosan összebilincseltek, arca egészen beesett volt az éhségtől, az ajka kiszáradt a szomjúságtól, mocskos, vérfoltos ruháit kétségbeesetten szorongatta maga előtt. Sarka a padlót kaparta, ahogy igyekezett még jobban bebújni a sarokba, miközben kantai nyelven motyogott valamit az orra alatt, kezével árnyékolva szemét a fény elől. *Emlékszem. A sötétségnél csak az a rosszabb, amikor jön a fény. Olyankor mindig jönnek a kérdések is.*

Glokta összeráncolta a homlokát, rángó szemét a két meggyötört holttestről a kuporgó lányra fordította. Szinte megszédült az erőfeszítéstől, a hőségtől és a bűztől. – Milyen otthonos kis fészek. Mit tudtak meg tőlük?

Harker az orrára és a szájára tapasztotta a tenyerét, majd az egy fejjel magasabb Frosttal a sarkában kelleetlenül belépett a cellába. – Még semmit, de...

– Hát ez a kettő már nem fog beszélni, az hétszentség. Remélem, aláírták a vallomásukat.

– Nos... nem egészen. Davoust előljárót soha nem érdekelte különösebbképpen a barnák vallomása, csak... Tudja...

– Annyi ideig sem volt képes életben tartani őket, hogy valljanak?

Harker láthatólag megsértődött. *Mint egy gyerek, akit igaztalanul megbüntettek az iskolában.* – Ott van még a lány – mordult fel az inkvizítor.

Glokta lenézett a fogolyra, és megnyalta az ínyét ott, ahol valaha a metszőfogai voltak. *Nincs semmi módszeresség. Nincs céltudatosság, csak öncélú brutalitás. Még talán a gyomrom is felfordulna, ha ettem volna ma valamit.* – Hány éves?

– Talán ha tizennégy, előljáró, de nem értem, ez miért fontos.

– Azért fontos, Harker inkvizítor, mert az összeesküvéseket ritkán vezetik tizennégy éves lányok.

– Gondoltam, az a legjobb, ha alapos munkát végzek.

– Alapos munkát? Egyáltalán kérdezett tőlük valamit?

– Hát...

Az előljáró botja Harker arcán csattant. A hirtelen mozdulattól éles fájdalom hasított Glokta oldalába, gyenge lába megroggyant, és Frostba kellett kapaszkodnia, hogy ne essen el. Harker felkiáltott fájdalomában és döbbenetében, aztán a falnak tántorodott, és lecsúszott a cella piszkos padlójára.

– Maga nem inkvizítor! – förmedt rá Glokta. – Maga egy kibaszott hentes! Nézze meg, milyen állapotban van ez a hely! És megölt két tanút! Most mire megyünk velük, maga szerencsétlen? – Glokta előrehajolt. – Hacsak nem szándékosan tette el őket láb alól. Lehet, hogy egy féltékeny beosztottja végzett Davousttal? Egy beosztott, aki el akarta hallgattatni a tanúkat, mi, Harker? Talán egyenesen az Inkvizíciónál kéne elkezdenem a nyomozást!

Frost praktikális az éppen feltápászkodni készülő Harker fölé hajolt, mire az vérző orral gyorsan visszakuporodott a fal tövébe. – Ne! Kérem, ne! Véletlen volt! Nem akartam megölni őket! Csak szerettem volna kiszedni belőlük, mi történt.

– Véletlen? Maga vagy áruló, vagy tökéletesen alkalmatlan a feladatára. Nem tudom, melyik, de se így, se úgy nem tudom hasznát venni! – Nem törődve a hátát feszítő fájdalommal, még mélyebbre hajolt, és felhúzta az ajkát, megvillantva fogatlan mosolyát. – Úgy hallottam, a kemény kéz a leghatásosabb a bennszülöttekkel, inkvizítor. Meg fogja látni, hogy nincs keményebb kéz az enyémnél. Sehol nincs. Tüntessétek el a szemem elől ezt a férget!

Frost megragadta Harkert a kabátjánál fogva, és az ajtóhoz vonszolta. – Várjanak! – vonyította az inkvizítor az ajtófélfába kapaszkodva. – Kérem! Ezt nem tehetik! – Kiáltásai lassan elhaltak a folyosón.

Vitari szeme sarkában halvány mosoly játszadozott, mintha élvezte volna a jelenetet. – És mi lesz ezzel a rumlival?

– Hozzák rendbe a cellát! – Glokta a falnak támaszkodott, az oldala még mindig lüktetett a fájdalomtól. Reszkető kézzel törölte le az izzadságot az arcáról. – Mossanak fel! Temessék el ezeket a hullákat!

Vitari az egyetlen túlélő felé biccentett. – És ő?

– Fürdessék meg! Adjanak rá ruhát! Etessék meg! Küldjék el!

– Aligha érdemes megfürdetni, ha utána visszaküldjük az Al-sóvárosba.

Mond valamit. – Hát jó! Davoust szolgálója volt, mostantól pedig az enyém lesz. Állítsák munkába! – szólt vissza az ajtóból, mielőtt átlépett volna a küszöbön. El kellett tűnnie innen. Úgy érezte, nem kap levegőt idelent.

– SAJNÁLOM, ha csalódást kell okoznom önöknek, de a falak jelenlegi, nyomorúságos állapotukban távolról sem áthatolhatatlanok...

– A beszélő elhallgatott, ahogy Glokta becsoszogott a Dagsokát irányító tanács üléstermébe.

Ennél jobban egy helyiség sem különbözhetett volna a föld alatti cellától. *Ami azt illeti, soha életemben nem láttam ehhez fogható termet.* A falak és a mennyezet minden hüvelykjét finoman megmunkált díszítések borították: ijesztő aprólékosággal kidolgozott mértani formák tekeregtek a kantai legendák életnagyságban kifaragott, csillogó arannyal és ezüsttel, élénkvrórossal és kézzel kifestett jelenetei körül. A padlót csodálatosan bonyolult mintázatot alkotó mozaikok borították, a hosszú, tükörfényesre csiszolt asztalt fekete fából és fényes elefántcsontból vésett cirádákkal díszítették. A hatalmas ablakokból csodálatos kilátás nyílt a terebélyes városra, és mögötte a szikrázó tengerre.

A nő, aki felállt, hogy Gloktát üdvözölje, egyáltalán nem lógott ki ebből a fényűző környezetből. *A legkevésbé sem.*

– Carlot dan Eider vagyok – mondta a nő könnyed mosollyal, és úgy nyújtott kezét, mintha csak egy öreg barátját üdvözölné. – A Fűszerkereskedők Céhének magisztere.

Gloktának tetszett, amit látott, el kellett ismernie. *És a szeme sem rezdült. Úgy köszönt, mintha nem egy torz, reszketeg, nyomorék roncs lennék. Úgy köszönt, mintha semmivel sem lennék csúfabb nála.* A nő hosszú, ezüsttel szegett kék selyemből készült, déli stílusú

köntöse finoman hullámozott az ablakon beáramló lágy szellőben. Felbecsülhetetlen értékű ékszerek villantak az ujjain, a csuklóján, a nyaka körül. Glokta orrát különös illat ütötte meg, ahogy közeledett. *Édes. Talán mint az a fűszer, ami olyan nagyon gazdaggá tette. Még ő sem tudta kivonni magát Eider hatása alól. Végtére is férfi vagyok ma is. Csak nem olyan, mint egykor voltam.*

– Elnézést kell kérnem a viseletem miatt, de a kantai holmik annyival kényelmesebbek a hőségben. Az itt töltött évek alatt egészen megszoktam őket.

Az, hogy éppen ő kér bocsánatot az öltözködése miatt, olyan, mintha egy zseni kérne bocsánatot az ostobasága miatt. – Szóra sem érdemes. – Glokta olyan mélyre hajolt, ahogy csak hasztalan lábával és hasogató hátával tudott. – Glokta előljáró, szolgálatára.

– Örömmel üdvözljük itt nálunk. Mindannyiunkat nagyon aggaszt elődje, Davoust előljáró eltűnése. – *Felteszem, egyeseket kevésbé aggaszt közületek, mint másokat.*

– Remélem, fényt deríthetek az ügyre.

– Nagyon bízunk benne, hogy így lesz. – A nő könnyed magabiztossággal ragadta meg Glokta könyökét. – Kérem, hadd mutassam be a többieknek is.

Glokta nem moccant. – Köszönöm, magiszter, de azt hiszem, be tudok mutatkozni magam is. – Az asztal végéhez csoszogott. – Ön nyilván Vissbruck tábornok, aki a város védelméért felel. – A tábornok negyvenes éveinek közepén járt, lassan kopaszodott, és erősen verejtékezett a hőség ellenére nyakig begombolt, díszes uniformisában. *Emlékszem rád. Ott voltál Gurkhulban, a háborúban. Őrnagyként szolgáltál a Király Seregében, és mindenki tudta, mekkora marha vagy. A jelek szerint sokra vitted, ahogy a marhák általában.*

– Örvendek – mondta Vissbruck, éppen hogy csak felpillantva a papírjaiból.

– Mindig jólesik felfrissíteni egy régi ismeretséget.

– Találkoztunk valahol?

– Együtt harcoltunk Gurkhulban.

– Igen? – A tábornok izzadt arcára kiült a döbbenet. – Maga...
az a Glokta?

– Ahogy mondja. *Az a Glokta* vagyok.

Vissbruck sűrű pislogásba kezdett. – Nos, szóval, öö... hogy van?

– Nagy fájdalmaim vannak, köszönöm a kérdést. De látom, önnek jól megy a sora, és ez nem csekély vigasz számomra. – Vissbrucknak elkerekedett a szeme, de Glokta nem hagyott neki időt, hogy válaszoljon, és máris továbblépett. – Ön pedig csakis Vurms kormányzó lehet. Megtiszteltetés önnel találkozni.

Az öreg kormányzó mintha a rozzantság karikatúrája lett volna, ahogy ráncosan, akár egy aszalt szilva, ott kuporgott az asztal mögött hatalmas hivatali köntösében. A keze reszketett, a feje pedig néhány vékony fehér hajcsomótól eltekintve szinte teljesen kopasz volt. Homályos, kifejezéstelen szemekkel pillantott fel Gloktára.

– Mit mondott? – A kormányzó zavartan nézett körül. – Ki ez az ember?

Vissbruck tábornok olyan közel hajolt hozzá, hogy a szájával majdnem megérintette a vénember fülét. – Glokta előljáró, kegyelmes uram. Davoust utóda.

– Glokta? Glokta? Hol a nyavalyában van Davoust? – Senki sem tartotta fontosnak, hogy válaszoljon.

– Korsten dan Vurms vagyok. – A kormányzó fia úgy mondta ki a saját nevét, mint egy varázsigét, aztán úgy nyújtotta kezét Glokta felé, mintha egy felbecsülhetetlen értékű ajándékot adna át neki. Szőke volt, és jóképű, ahogy ott terpeszkedett a székében. Egészen lebarnult, és áradt róla az egészség. Éppen annyira fiatalos és sportos volt, amilyen vén és ráncos az apja. *Máris megvetem.*

– Úgy hallottam, valaha igen jól forgatta a kardot. – Vurms gúnyos mosollyal tetőtől talpig végigmérte Gloktát. – Magam is vívok, de senki nincs a közelben sem, aki méltó ellenfelem lehetne. Talán megküzdhetnénk egymással. – *De szép is lenne, te rohadék. Ha jó lenne a lábam, miszlikbe aprítanálak, hogy összecsinálnád magad.*

– Valóban vívtam, de sajnos le kellett mondanom róla. Egészségügyi okokból. – Glokta megvillantva fogatlan ínyét, visszamosolygott a kormányzó fiára. – Viszont meggyőződésem, hogy még most is tudnék néhány javaslattal szolgálni, ha fejlődni szeretne. – Vurms erre felhúzta a szemöldökét, de Glokta máris továbblépett. – Ön nyilván Kahdia haddis.

A haddis magas, sovány férfi volt, hosszú nyakú és fáradt szemű. Egyszerű, fehér köpenyt viselt, egyszerű, fehér turbánnal. *Nem látszik gazdagabbnak, mint bármelyik másik alsóvárosi bennszülött, mégis van benne valami méltóságteljes.*

– Kahdia vagyok, és a dagoskaiak választottak, hogy a nevükben szóljak. Többé azonban nem tartom haddisnak magam. Egy pap templom nélkül nem lehet valódi pap.

– Muszáj állandóan ezzel a templommal jönni? – szólt közbe Vurms.

– Attól tartok, muszáj, amíg itt ülök ebben a tanácsban. – Kahdia megint Glokta felé fordult. – Tehát új inkvizítor érkezett a városba? Új ördög. Új halálhozó. Egyáltalán nem érdekel, mi dolga van errefelé, kínvallató.

Glokta elmosolyodott. *Bevallja az Inkvizíció iránt érzett gyűlöletét, pedig még nem is látta a szerszámainkat. Persze aligha várhatjuk el, hogy a népe szeresse az Uniót. Tulajdonképpen rabszolgák a saját városukban. Vajon ő az áruló?*

Vagy talán ő? Vissbruck tábornok azonban minden ízében hűséges katonaembernek tűnt, akiben túlteng a kötelességtudat, ráadásul a képzelete túl szegényes ahhoz, hogy áruló váljék belőle. *Csakhogy nemigen lesz tábornok olyan emberből, aki nem a saját érdeke szerint cselekszik, aki nem olajozza meg néha a kerekeket, aki nem tart titkokat.*

Vagy talán ő? Korsten dan Vurms olyan undorral meredt Gloktára, mintha egy rég nem tisztított latrina lenne, amire kénytelen ráfanyalodni. *Ezer hozzá hasonlóval találkoztam már. Lehet, hogy a kormányzó fia, de nyilvánvaló, hogy saját magán kívül senkivel nem törődik.*

Vagy talán ő? Eider magiszter csupa meleg mosoly és udvariaság, de a tekintete kemény, akár a gyémánt. Úgy méreget, ahogy egy kereskedő az ostoba vásárlót. Nemcsak jó modora meg a finom ruhák iránt érzett vonzalma említésre méltó. Távolról sem.

Vagy talán ő? Még maga a kormányzó is gyanús volt Glokta szemében. Tényleg olyan rossz a szeme meg a füle, mint állítja magáról? Vagy a hunyorgásában meg az ostoba kérdéseiben van egy adag színjáték is? Lehet, hogy máris többet tud, mint bárki más?

Glokta megfordult, az ablakhoz bicegett, a mellette álló, csodálatosan faragott oszlopnak támaszkodott, és végignézett az alatta elterülő városon, miközben az esti napfény az arcát melegítette. Érezte, hogy a tanács tagjai nyugtalanul fészkelődni kezdenek, és azt fontolgatják, hogyan szabaduljanak meg tőle. *Vajon mennyi idő kell még hozzá, hogy kiharancsolják a kriplit az ő csodás terükből? Egyikükben sem bízom. Egyetlenegyben sem.* Elvigyorodott magában. *És ez éppen így van rendjén.*

Korsten dan Vurms türelme fogyott el először. – Glokta előljáró – csattant fel –, értékeljük kimerítő bemutatkozását, de biztos vagyok benne, hogy máshol is akad sürgős dolga. Nekünk mindenestre biztosan.

– Természetesen. – Glokta eltűzött lassúsággal csoszogott vissza az asztal felé, mintha elhagyni készülne a termet. Aztán előhúzott egy széket, és a lábába hasító fájdalomtól elfintorodva letelepedett rá. – Megpróbálok a lehető legrövidebben összefoglalni a mondandómat. Legalábbis egyelőre.

– Micsoda? – kérdezte Vissbruck.

– Ki ez az ember? – kapta fel a fejét a kormányzó hunyorogva, és a nyakát nyújtogatva. – Mi folyik itt?

A fia határozottabb volt. – Mégis ki a nyavalyának képzeled magát? – fortyant fel. – Elment az esze? – Kahdia haddis csendben kuncogni kezdett. Hogy Gloktán vagy a többiek ingerültségén, azt nem lehetett tudni.

– Kérem, uraim, kérem. – Eider magiszter halkan, türelmesen beszélt. – Az előljáró csak most érkezett, és valószínűleg nincsen tisztában vele, hogyan intézzük az ügyeket itt, Dagoskában. Tudnia kell, hogy az elődje nem vett részt ezeken a tanácskozásokon. Jó pár éve sikeresen kormányozzuk ezt a várost, és...

– A Zárt Tanács nem így látja. – Glokta két ujjával emelte magasba a király parancsát. Várt pár pillanatot, hogy mindenki jól megnézhesse rajta a súlyos, vörös és aranyszínű pecsétet, aztán könnyedén az asztalra ejtette.

A többiek gyanakodva méregették, miközben Carlot dan Eider felemelte a dokumentumot, széthajtogatta, és olvasni kezdett. Összeráncolta a homlokát, aztán felhúzta az egyik szemöldökét. – Úgy fest, mi nem voltunk tisztában vele, hogy állnak a dolgok.

– Hadd nézzem! – Korsten dan Vurms kikapta a papírt a nő kezéből, és gyorsan átfutotta. – Nem lehet – mormogta. – Nem lehet!

– Attól tartok, mégis lehet. – Glokta vigyorogva nézett végig a társaságon. – Sult főlektort rendkívül aggasztja a helyzet. Arra kért, hogy járjak utána Davoust előljáró eltűnésének, továbbá vizsgáljam meg a védvonalak állapotát, és gondoskodjam róla, hogy a gurkhuliak a fal túloldalán maradnak. Bármilyen, általam szükségesnek tartott intézkedés meghozatalára felhatalmazott. – Jelentőségteljes szünetet tartott. – Bármilyen intézkedés meghozatalára.

– Mit jelentsen ez? – morogta a kormányzó. – Követelem, hogy árulják el nekem, mi folyik itt!

Időközben már Vissbruck kezében volt a papír. – A király parancsa – sóhajtotta, és zekéje ujjával megtörölte verejétekező homlokát. – A Zárt Tanács mind a tizenkét tagja aláírta. Teljhatalmat biztosít! – Óvatosan fektette le a dokumentumot a berakásos asztallapra, mintha csak attól tartana, hogy bármelyik pillanatban lángra lobbanhat. – Ez...

– Mindannyian tudjuk, mi ez. – Eider magiszter elgondolkodva méregette Gloktát, miközben egyik ujjával hibátlan állát simogatta. *Mint egy kereskedő, amikor hirtelen rádöbben, hogy az ostobának*

vélt vásárló csapta be őt, nem pedig fordítva. – A helyzet az, hogy Glokta előljáró veszi át a hatalmat.

– Azt nem mondanám, hogy átveszem a hatalmat, mindenesetre ezentúl részt veszek ennek a tanácsnak az ülésein. Vegyék úgy, hogy ez lesz az első a számos jelentős változás közül. – Glokta elégedett sóhajjal dőlt hátra a széken, és kinyújtóztatta fájós lábát. *Majdnem kényelmes.* Végignézett a városi tanács tagjainak döbbent arcain. *Persze ezek közül az elbűvölő emberek közül egy minden valószínűség szerint áruló. Áruló, aki már gondoskodott egy előljáró eltüntetéséről, és talán máris azon töri a fejét, hogyan szabadulhatna meg a következőtől...*

Glokta megköszöri a torkát. – Szóval, Vissbruck tábornok, hol is tartott, amikor megérkeztem? Ha jól emlékszem, a falakról volt szó.

Hogyan védjük meg egy, az ellenségtől körülvevett, árulóktól hemzsegő várost, ha szövetségeseinkben sem bízhatunk, elődünk pedig nyom nélkül eltűnt? Ennyi éppen elég is hozzá, hogy egy kinvallatónak menekülni támadjon kedve – pedig bot nélkül még járni sem tud. Csakhogy Glokta inkvizítornak válaszkra van szüksége, mielőtt a gurkhuliak a kapukon dörömbölnek.

Az északföldiek átlépték Angland határait, és tűz meg pusztulás terjed a nyomukban a fagyott vidéken. Ladisla koronaherceg dolga az lenne, hogy elkergesse őket, és dicsőséget szerezzen magának. Csak egy probléma akad: a világ legrosszabbul felfegyverzett, legképzetlenebb és legtehetségtelenebbül irányított seregét kell vezetnie.

Bayaz, az Első Mágus, merész kalandorok csapatát vezeti a múlt romjain keresztül. A délvidék leggyűlöltebb nője, Északföld legrettegettebb férfia és az Unió legönzőbb fiúja különös útítársak bár, de ha nem gyűlölik egymást annyira, félelmetes csapat válhat belőlük.

Ősi titkokra derül fény. Véres csatákat nyernek meg, és vesztenek el. Halálos ellenfeleknek bocsátanak meg – de csak miután felkötötték őket.

„Sötét, mélyen ironikus, és a nagyszerű karakterek bizonyosan megragadják az olvasó cinikus énjét. A Miután felkötötték őket éppen olyan fergeteges regény, mint az elődje.”

– JOHN BERLYNE, SFRevue

Felnőtteknek ajánljuk

4 499 Ft

ISBN 978 963 245 377 4

9 789632 453774

Könyvmolyképző Kiadó

Sötét örvény

csak úszóknak

kegyetlenül színes